

# Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

48

Η Γίγαντομαχία



ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ ο Έλληνας  
υπεράνθρωπος





Οι Τρομάρες  
του Κοντοστούπη



### ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

των 'Υπερανθρώπων, ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καὶ δ κωμικός νάνος Κοντοστούπης εἰναι κα θισμένοι στή βεράντα τοῦ σπιτιοῦ τους.

Γέλια σάντηχούν, δυνατά καὶ ἀκράτητα γέλια, γιατὶ δ Κοντοστούπης διηγεῖται —δ πως συνήθως— τά... σάνταρκτα κατορθώματά του!

— Ποῦ λέτε, λέει δ νάνος, μόλις μὲ δάντικρυσαν οἱ γάτες τοῦ Φάουστ (\*) τὰ χρειά στηκαν! «Χαθήκαμε!, σκέφτη καν. "Αν ἐπιτεθῆ ἐναντίον μας δ... 'Υπερκοντοστούπης, εἴμαστε χαμένεις!" Ας τὸν πι ἀσουμε μὲ τὸ καλό!» Κι' ἄρ-

χισαν οἱ κατεργάρες νὰ μὲ καλοπιάνουν, γιὰ νὰ μὲ καταφέρουν νὰ μὴν τὶς πειράξω! 'Εγώ δμως... θράχος σω στός! Χυμόσω ἀπάνω τους, τὶς ἀρπάζω καί...

— Κοντοστούπη, τὸν διακόπτει κοροϊδευτικὰ δ Κεραυνός, μὴ τὶς σκοτώσης! "Αφησέ τες νὰ ζήσουν οἱ καημένες!"

Οἱ ἄλλοι γελοῦν κι' ό νάνος γίνεται κατακόκκινος.

— Κεραυνέ!, γρυλλίζει γεμάτος θυμό. Μή μοῦ κολλᾶς καὶ θρῆς τὸ μπελά σου καμ-

(\*) Πρόκειται γιὰ γιγάντιες γάτες, πολὺ μεγαλύτερες ἀπὸ λιοντάρια, ποὺ ὁ Δόκτωρ Φάουστ ἔκαπλισε ἐναντίον τοῦ κόσμου. Διάεισσε σχετικά στὸ προηγούμενο τεῦχος, τὸ 47.

μια δώρα από μένα! Τι νάοού κάνω που είσαι μικρός, άλλοι ιδιώς... "Αγιοι Πάντες!"

Ξαφνικά, τό πρόσωπο του Κοντοστούπη από κατακόκκινο γίνεται κατάχλωμο σάν πρόσωπο νεκρού! Τὰ μάτια του γουρλώνουν από τὸν τρόμο! 'Η μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σάν νά χάλασε μέσα της κανένα ἔλαστηριο!

— Τι τρέχει, Κοντοστούπη; ρωτάει δ 'Υπεράνθρωπος.

— 'Ακούστε! "Ωχ ή καρδοῦλα μου!"

Στήνουν δύοι τ' αὐτή τους. Δὲν ἀκοῦνε τίποτα, ἐκτὸς από ἕνα σιγανὸν νιασούρισμα γάτας μέσα στὸ σπίτι.

— 'Ακούστε!, ζαναλέει ὁ νάνος. "Ηιρθων πάλι οι γάτες! Οι τεράστιες γάτες τοῦ Δόκτορος Φάουστ! Νά φύγουμε! Νά φύγουμε!"

Τρέμει τώρα δλόκληρος από φόβο. Σηκώνεται από τὴν καρέκλα του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ βάλῃ στὰ πόδια, σταν από τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ θγαίνει στὴ βεράντα ἔνα μικροσκοπικὸ γατάκι ἀκολουθούμενο ἀπό τὸν Τσιπιτσίπη, τὸ τερατάκι μὲ τὸ μεγάλο ράμφος πουλιού.

Βάζουν δύο πάλι τὰ γέλια.

— Τί... τεράστια γάτα! λέει εἰρωνικά δ 'Κεραυνός.

Μὰ ὁ τρόμος τοῦ Κοντοστούπη δέ λιγοστεύει. 'Απενναντίας, γίνεται μεγαλύτερος.

— Εἴ... είσαι ἀνόητος, Ντάνυ!, λέει στὸν Κεραυνό. Αὔτὸ τὸ γατάκι ποὺ βλέπεις

μπορεῖ νὰ γίνη ξαφνικὰ ἔνας γάταρος ὃς ἔκει πάνω! Δὲν μπορεῖ νὰ είναι ποτὲ ήσυχος κανεὶς δτῶν ἔχει νὰ κάνῃ μὲ τὸν Φάουστ! Μή! Μήν ἔρχεσαι κοντά μου, γατάκι μου! Μή καὶ μὲ πιάση ἡ καρδιά μου!

Τὸ γατάκι, νιασουρίζοντας ναζιάρικα καὶ μὲ τὴν οὐρά ἀνορθωμένη, προχωρεῖ δλδῆσια πρὸς τὸ νάνο κυττάζοντάς τον μὲ τὰ πράσινα, δμορφα ματάκια του.

— Μή!, ξεφωνίζει πάλι ὁ νάνος ὑποχωρώντας. Δὲ θέλω νάρθης κοντά μου!

— Κοντοστούπη!, λέει δ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο. Είναι ἔνα γατάκι! Μήν κάνης ἔτοι!

— "Ἐνα γατάκι, ἔ; μουριούριζει ὁ Κοντοστούπης. Καὶ ποιὸς μπορεῖ νὰ μὲ διαβεβαιώσῃ δτὶ δὲν είναι δ ἰδιος δ... Φάουστ μεταφιεσμένος σὲ γατάκι; Πίσω σοῦ λέω! Μήν ἔρχεσαι κοντά μου!"

Βλέποντας τὸ γατάκι νὰ προχωρῇ πάντα πρὸς τὸ μέρος του, ὁ νάνος γυρίζει καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Κατεβαίνει τρέχοντας τὰ σκαλοπάτια τῆς βεράντας καὶ βρίσκεται κάτω, στὸν κήπο.

Ἐκεῖ σταματάει, γυρίζει καὶ κυττάζει πρὸς τὴ βεράντα. Βλέπει τὸ γατάκι νὰ πηδᾷ στὴν ἀγκαλιά τῆς 'Αστραπῆς καὶ νὰ κουλουριάζεται ἔκει χαδιάρικα.

Αφήνει ἔνα στεναγμό ἀνακουφίσεως καὶ συνέρχεται ἀπό τὴν τρομάρα του.

— Χμ!, κάνει φουσκώνοντας τὸ στῆθος του. Φοβήθηκες, παλιόγατο, έ; Φοβήθηκες νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς στὸν κῆπο καὶ κάνεις τώρα τὴν... ὁδῶα περιστερά! Εἶσαι τυχερὸ πολὺ τυχερό! "Αν σὲ ἄρπαξα στὰ χέρια μου, θὰ σ' ἔστελνα κομματιασμένο στὸν Φάουστ, τὸν ἀφέντη σου! 'Εμένα ποὺ μὲ θλέπεις, θρὲ τέρας, μὲ τρέμει ἡ γῆ κι' ὁ οὐρανός!" Οταν κουνήω τὸ χέρι μου, ἀλλάζει τὴν τροχιά του δὲ κήλιος καὶ τὸ φεγγάρι καὶ τάστρα! "Οταν χτυπήσω τὸ πόδι μου χάμω, γίνονται.... σεισμοί!

— Κοντοστούπη, φωνάζει ὁ Ταιπιτοίπ απὸ τὴ βεράντα, γιὰ χτύπησε λίγο τὸ πόντι σου χάμω!

'Ο νάνος κοκκινίζει. Τὸ τερατάκι τὸν κοροϊδεύει!

— Τσιπιτοίπ, ἀπαντάει. Κλεῖ σε τὸ θρωμαράμφος σου, πρὶν σὲ κάνω νὰ καταραστῆς τὴν ώρα ποὺ γενήθηκες! Καμμιά μέρα θὰ σ' ἄρπάξω, θὰ σὲ θάλω χάμω καὶ θὰ σὲ πατήσω στὸ κεφάλι, ἔτσι!

Καὶ χτυπάει μὲ δύναμι τὸ πόδι του χάμω.

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι ποὺ ξεπερνάει ἀκόμα καὶ τὴν πιὸ τολμηρή φαντασία.

Τὸ στέρεο ἔδαφος παύει νὰ εἶναι στέρεο. Γίνεται σὰν μιὰ πηχτὴ λάσπη, σὰν παχύς βούρκος, καὶ δὲ Κοντοστούπης ἄρχιζει νὰ... βουλιάζῃ σιγά-σιγά μέσα του!

— Αγιοι! Πάντες! ούρλιάζει μὲ διπόγνωσι καὶ τρόμο. Θεέ μου! Χριστουλάκη μου!

Χάνομαι!... Μὲ πῆρες στὸ λατιμὸ σου, παλι-Ισιπιτοίπ! Μ' ἔκανες καὶ χτύπησα τὸ πόδι μου χάμω καὶ νὰ τὸ ἀποτέλεσμα!... Σῶστε με! Βουλιάζω!... "Ωχ ἡ καρδούλα μου!"

### Η 'Υδρόγειος Σφιχίρα



ΠΑΝΩ στὴ βεράντα, οἱ φίλοι τοῦ νάνου παρακολουθούν κατάπληκτοι τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ θέαμα. Βλέπουν τὸ νάνο να υουλιάζῃ μέσα στὸ λαυπῶδες, μαλακό χῶμα! Τὰ παπούτσια του χάνονται πρώτα. Ἐπειτα τα ποδὰ του θυμίζονται μέσα στὸ ἔδαφος ὡς τὸν ἀστράγαλο, στὶς γάμπες, στὰ γόντατα...

Γύρω του, τὸ ίδιο συμβαίνει μὲ τὰ δέντρα! Χάνονται κι' αὐτὰ σιγά-σιγά μέσα στὸ ἔδαφος! Βουλιάζουν κι' αὐτά σὰν τὸν Κοντοστούπη!

— Μὲ ρουφάει ἡ γῆ!, ζεφωνίζει σπαραχτικά ὁ νάνος. Κατε... κατεθάίνω στὸν ἄλλο κόσμο! Μὲ τραβοῦν κάτω, στὴν Κόλαση, οἱ θελεζεύση δεις! Βοήθεια!

'Ο Κοντοστούπης ἔχει πιὰ χωθῆ ὡς τὴ μέση μέσα στὸ χῶμα, διτανοὶ οἱ φίλοι του συνέρχονται καὶ τρέχουν γιὰ νὰ τὸν θοηθήσουν.

Πρώτη φτάνει κοντά του πετῶντας ἡ 'Αστραπή. Τὸ χαριτωμένο καὶ πανίσχυρο κορίτσι τὸν ἄρπαξει ἀπὸ τὶς μασχάλες καὶ τραβώντας τὸν μὲ δύναμι, τὸν ἀποσπᾶ μέσα

ἀπὸ τὴ λάσπη καὶ τὸν σηκώνει ψηλά, στὸν ἀέρα.

Κουβαλώνας τὸν στὴν ἀγκαλία τῆς γυρίζει πίσω στὴ θεράντα, ὅπου μαζεύονται καὶ οἱ ἄλλοι.

‘Ο Κοντοστούπης, λαχανια σμένος καὶ κατάχλωμος ἀκό μα, κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα μουρμουρίζοντας:

— Εἶναι τυχεροὶ οἱ θελζε-  
θούληδες! “Εσωσες τὴν... Κό-  
λαση, ‘Αστράπή!

— Τὴν... Κόλαση; ρωτάει  
μὲ ἀπορία ἡ Κόρη τοῦ ‘Υπε-  
ρανθρώπου.

— Ναί! Τὴν Κόλαση! “Ο-



‘Ο Υπεράνθρωπος  
τὸν ἀέκτερα  
σηκώνει ψηλά  
Φάσουστ.

πως καταλαβαίνεις, ἂν κατέ-  
θαινα ἔκει κάτω, θὰ τὴν...  
κατέστρεφα μὲ τὶς γροθίες  
μου!

‘Ο ‘Ελ Γκρέκο, ὅρθιος  
στὴν ἄκρη τῆς θεράντας, κυτ  
τάζει μὲ περιέργεια καὶ ἀπὸ  
ρία τὸ χῶμα, ὅπου ἐξακολου  
θοῦν νὰ θυίζωνται τὰ δέν-  
τρα.

Ξαφνικά, ἀφήνει μιὰ σιγα-  
νὴ ικραυγὴ φρίκης. Βλέπει  
τὸν τοῖχο τοῦ κήπου νὰ θυί-  
ζεται κὶ αὐτὸς σιγά-σιγά μέ-  
σα στὸ ἔδαφος! Καὶ βλέπει  
τὰ σπιτια γύρω νὰ ἀρχίζουν  
κι’ αὐτὰ νὰ χώνονται μέσ’ τὴ  
λασπώδη γῆ!

‘Ο ‘Ελληνας ἀπογειώνεται  
καὶ πετάει πάνω ἀπὸ τὴ Νέα  
‘Υδρκη.

Τὸ θέαμα ποὺ ἀντικρύζει  
εἶναι τρομακτικό!

‘Ολόκληρη ἡ ἀπέραντη με-  
γαλούπολι θουλιάζει ἀργά,  
μὰ σταθερὰ μέσα στὸ ἔδα-  
φος!

Οἱ ούρανοεύστες χάνονται.  
σιγά-σιγά μέσα στὴ γῆ! Οἱ  
διαθάτες κολλοῦν στὴν ἀ-  
σφαλτο, ποὺ ἔχει γίνει μιὰ  
πηγή. λασπώδης μᾶζη. Ιππι  
θυίζεται σ’ αὐτήν, ἀφήνον-  
τας ἀνατριχιαστικά ούρλια-  
χτὸ τρόμου!

Ξαφνικά, σὰν κάποιος μά-  
γος νὰ εἴχε κουνήσει ἀπότο-  
μα τὸ μαγικὸ ραβδί του, ἡ  
πόλι παύει νὰ θυίζεται! Τὸ  
ἔδαφος γίνεται πάλι στερεό!  
Οἱ ἀνθρώποι θγαίνουν πάλι  
μὲ πρασπάθειες ἀπὸ τὸ χῶ-  
μα!

Γεμάτος ἀπορία, ὁ ‘Ε λ  
Γκρέκο ἐπιστρέφει στὸ

σπάτι τῶν 'Υπερανθρώπων, προσγειώνεται στὸν κήπο καὶ ἔξετάζει μὲ προσοχὴ τὸ χῶμα.

Δὲ βρίσκει τίποτα παράξενο. Εἶναι χῶμα δύως κάθε ἄλλο χῶμα. Τι ἡταν, λοιπόν, ἐκεῖνο ποὺ τὸ εἶχε κάπνει, λίγες στιγμές πρίν, πηχτὴ λάσπη;

Μήν μπορῶντας νὰ δῶσῃ κιαλιμάκια ἔξηγησι στὸ μυστηριώδες αὐτὸ φαινόμενο, δινεβαίνει στὴ βεράντα καὶ κάθεται κοντά στοὺς φίλους του μὲ τὰ φρύδια ζαφαριμένα.

—Περίεργο!, μουρμουρίζει.

—Τὶ περίεργο βρίσκεις, σὲ παιρακαλῶ; Φωνάζει δὲ Κοντοστούπης. Ξεχνᾶς πόσα θαυμαστά πράγματα ἔχω κάπνει κουνῶντας τὰ χέρια μου ἢ τὰ πόδια μου; Χτύπησα τὴ γῆ μὲ τὸ πόδι μου καὶ τήν... ἔκοψε κρῦος ίδρωτας καὶ τὸ χῶμα ἔγινε λάσπη! Πάλι καλά πού... δὲν ἔπιαθε ἡ γῆ συγκοπὴν' ἀνοίξη στὰ δυάδ καὶ νὰ μᾶς κινητοπιῇ δλους!...

\* \* \*

Στὸ μεταξύ, μέσα σ' ἔνα κρυφό ἐργαστήριο, στὴν καρδιὰ ἔνδος βουνοῦ κοντά στὴ Νέα 'Υδρκη, οἱ τρεῖς μεγαλύτεροι ἔχθροι τοῦ κόσμου, δὲ κτηνώδης "Α λ λ ο ι, δ Δόκτωρ Φάουστ καὶ ἡ Φάουστα, λαμπικοπούν ἀπὸ χαρά.

Οἱ τρεῖς ἐκπρόσωποι τοῦ Κακοῦ στέκονται δρυθιοὶ γύρω ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη συακευή.

Εἶναι μιὰ μικρὴ υδρόγειος σφαίρα, ποὺ στριφογυρίζει μὲ δαιμονισμένη γρηγοράδα ἀ-



Μ' ἔνα πήδημα, δ νάνυς βρέθηκε καθισμένος στὸ σέρέκο τοῦ "Αλλου!"

φήνοντας ἔνα σιγανὸ διούσιμα σάν σβούρω.

—Μπράσο!, λέει δ Φάουστ. Τὸ πείρωμα πέτυχε ἀπολύτως! Αὐτὴ τῇ φορά, κρατάμε τὴν 'Ανθρωπότητα στὰ χέρια μας!

"Απλώνει τὸ χέρι του, πιέζει ἔνα κουμπάκι στὴ βάσι τῆς συσκευῆς καὶ ἡ σφαίρα παύει νὰ στριφογυρίζῃ. Διακρίνεται τώρα καθαρὰ ἐπάνω τους ἔνας λεπτομερῆς χάρτης τῆς Γῆς.

"Ο χάρτης αὐτὸς εἶναι παράξενος. Αποτελεῖται ἀπὸ μικροσκοπικὰ κουμπάκια διαφόρων χρωμάτων, ποὺ εἶναι τὸ

ένα δίπλα στό άλλο, έτσι ώστε νά σχηματίζουν σχέδια ήτείρων, κρατών, θουνών, κάμπων και πόλεων!

— Είναι ή μεγαλύτερη έφεύρεσι μου!, λέει διατανικός Φάουστ τρίβοντας μέσαντού της τάχη του. Ή σφαίρα αυτή, δταν στριφογυρίζει, παράγει ένα νέο είδος μαγνητικών ραδιοκυμάτων, που έχουν την ίδιότητα νά κάμουν τό δέδαφος της γῆς μιά λοιστώδη μάζα! Τό χώμα, οι πέτρες, τά μέταλλα κι' ό, τι άλλο διποτελεῖ τό δέδαφος της γῆς, γίνονται σάν πολτός μέσα στόν δόπον θουλιάζουν οι σανθρωποί, τά δέντρα και τά σπίτια! Ωραίο. Ξα, χό, χό, χό!

Τό δημαρφό, όλλα διαβολικό πρόσωπο της Φάουστας άστραφτει διπό διαιμονική χρά.

— Συγχαρητήρια, πατέρα! λέει μέσαντού της ένθουσιασμό. Μέ τό νέο αύτό δύπλο πού μπορούμε νά έξοντωσουμε δόλικληρη τήν Ανθρωπότητα, χωρίς οι Υπεράνθρωποι νά μπορέσουν νά μάς έμποδίσουν!

Τό κτημάδες πρόσωπο του "Α λ λ ο υ, τού μετάλλινου ραμπότ μέ τόν τεχνητό, μεγαλοφυή και έγκληματικό έγκεφαλο, δείχνει διπορία.

— Άφού ή συσκευή σου με ταΐσαλλει τό δέδαφος σε λασπώδη μάζας, λέει, πώς δέν τό έκανε αύτό στό δέδαφος πού πατάμε δταν βρισικόταν σε λειπουργία, λίγη ώρα πρίν;

‘Ο γεροντάκος μέ τή μαύ-

ρη ψυχή χαμογελάει περιφρο ηττικά.

— Σέ νόμιζα πιό έξυπνο, "Α λ λ ε!, δπαντάσει. "Όπως θλέπεις, ή ύδρογειος σφαίρα μου διποτελεῖται δπό δικροσκοπικά κουμπάκια. Τά κουμπάκια αύτά μέ βοηθούν στό νά κατευθύνω τά μαγνητικά ραδιοκύματά μου σ' δποιο μέρος τού κόσμου θέλω. "Αν, π. χ., πιέσω τό κουμπί πού δινιστοιχεί στήν πόλι τών Αθηνών και βάλω μπροστά τή συσκευή μου, τά κύματα θα κατευθυνθούν πρός τά έκει και τότε τό δέδαφος τών Αθηνών, μόνο, θά γίνη μιά λασπώδης μάζα. Πρίν δπό λίγο, που διούλευε ή συσκευή, είχα πιέσει τό κουμπί πού δινιστοιχεί στή Νέα Υόρκη! "Αν τώρα, πιέσω δλω τά κουμπιά τής ύδρογειού σφαίρας μου, δόλικληρη ή Γη θά γίνη μιά διπέραντη λάσπη, που θά διαλυθή σιγά - σιγά στό νερό τών ώκεανών!

— Καταπληκτικό! μουρμουρίζει ή Φάουστα. Τί περιμένεις λοιπόν, πατέρα μου; Πίεσε δλω τά κουμπιά και βάλε σέ λειτουργία τή συσκευή σου! "Έται θά έξοντώσουμε μιά για πάντα τήν Ανθρωπότητα!

— Ναι!, γρυλλίζει κι' ό, "Α λ λ ο ζ μέ τήν ύπακωφη στηλαιώδη φωνή του. Πίεσε δλω τά κουμπιά, Φάουστ!

Μά διατανικός γεροντάκος κουνάει δριμητικά τό κεφάλι του.

— "Οχι!, λέει. Δέν πρέπει νά έξοντώσουμε δόλικληρη

τινήν Ἀνθρωπάτηγα! Θά γίταν ώραιο, θέβοια, αύτό και θά ίκανοποιούσε τίς ψυχές μας, ἀλλά πιὸ ώραιο θά εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σκοπεύω νὰ κάνω ἔγω! Θά χρημαποιήσω τὴ σιακευή μου αὐτή γιὰ νὰ ἔξαναγκάσω τοὺς ἀνθρώπους νὰ ὑποδουλωθοῦν σὲ μένα! Τότε, θά σκορπίσω ἀνάφεσά τους τὸ Ἑγκλημα καὶ τὸ Κακό θά βασιλεύσῃ ἐπιτέλους πάνω στὸν κόσμο! Θά ἀρχίσῃ τότε ἡ Κομμοκρατορία τοῦ Φάουστ! 'Η βασιλεία τοῦ Ἑγκληματος καὶ τοῦ Κακοῦ!

Προχωρεῖ στὸ θάθος τοῦ κρησφύγετου καὶ κάθεται μπροστά σ' ἔναν ισχυρότατο πομπό ραδιοφώνων.

Γυρίζει ἔνα κουμπί, ριθμίζει μερικές θελόνες καὶ ἀρχίζει νὰ μιλάει:

«Ἐδῶ, Δόκτωρ Φάουστ!... Ἐδῶ, Δόκτωρ Φάουστ!... Κα λῶ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς!...»

Τελεσίγραφο!



ΕΣΑ σ' ἔνα πολυτελές γραφεῖο, δ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς μελετάει διάφορα Ἕγγραφα, καθισμένος πίσω ἀπὸ ἔνα μεγάλο τραπέζι σκεπασμένο ἀπὸ σωρούς χαρτιά.

Ἐνα χτύπημα ἀκούγεται στὴν πόρτα. Ὁ Πρόεδρος σηκώνει τὸ κεφάλι του καὶ φωνάζει:

— Ἐμπρός!

Ἡ πόρτας ἀνοίγει κι' ἔνας κολοντυμένος νέος μπαίνει μέ

σα, ὑποκλίνεται μὲ σεβασμὸ καὶ δίκουμπάσει ἔνα κίτρινο δακτυλογραφημένο χαρτὶ μπροστά στὸν Πρόεδρο.

— Τηλεγράφημα ἀπὸ τὸν Κυβερνήτη τῆς Νέας Ὅρκης!, λέει

Ο Πρόεδρος διαθάξει:

«Μεγάλη καταστροφὴ ἀπειλή σήμερα τὴν πόλι τῆς Νέας Ὅρκης! Τὸ ἔδαφος ἔγινε ξαφνικὰ λασπώδες καὶ μαλακὸ καὶ οἱ ἀνθρώποι καὶ τὰ κτίρια ἀρχισαν νὰ βαθίζωνται μέσα στὴ γῆ! Γιὰ μιὰ στιγμή, πιστέψαμε ὅτι διλόκληρη ἡ πόλι θὰ χανόταν μὲ σα στὴ λάσπη! Εύτυχῶς δικῶς τὸ ἀλλόκοπο αὐτὸ φαινό μενο σπαμάτησε ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά. Εἰδικοὶ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν νὰ βροῦν τὴν αιτία τῆς παράξενης αὐτῆς μετατροπῆς τοῦ ἔδαφους. Θά διαφέρω γεώτερα.

Ο Κυβερνήτης τῆς Νέας Ὅρκης»

Ο Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς ζαρώνει τὰ φρύδια του. Κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Δυσκολεύομαι νὰ τὸ πιστέψω αὐτό!, λέει σ' αὐτὸν ποὺ τὸ ἔφερε τὸ τηλεγράφημα. Σίγουρα, οἱ κάποιοι τῆς Νέας Ὅρκης θὰ ἔπαθαν δικαιικὴ παράκρισι! Δὲν είναι δυνατόν νά...

“Ενας ἄλλος υπάλληλος μπαίνει βιαστικά στὸ γραφεῖο καὶ λέει μὲ ταραχή:

— Κύριε Πρόεδρε! Ἀνοίξτε τὸ ραδιόφωνό σας στὸ μῆκας κύματος τοῦ Κεντρικοῦ Ραδιοσταθμοῦ! Κάποιος ἐκπέμπει ἔνα περιέργο μήνυμα!

‘Ο Πρόεδρος ἀκουμπάει πάλι στὸ τραπέζι τὸ τηλεγράφημα καὶ γυρίζει τὸ κουμπὶ ἐνὸς ραδιοφώνου, ποὺ εἶναι τοποθετημένο σ’ ἕνα τραπέζα κι δίπλα του.

Μουσικὴ ἀρχίζει νὰ γγαῖνη ἀπαλά μέσα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο. Ἀνάμεσα δύμας στὶς νότες τῆς μουσικῆς ἀκούγεται μιὰ διαπεραστικὴ φωνὴ γεμάτη εἰρωνία καὶ σατανικό τηγανό:

«Ἐδῶ, Δόκτωρ Φάσουστ!.... Καλῶ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀμερικῆς!... Καλῶ τὸν Πρόεδρο τῆς Ἀιμερικῆς!... »Έχω στὰ χέρια μου μιὰ τρομερὴ συ-



Τὸ ρομπότ ἀρπάζει τὴν Ἀστραπή ἀπὸ τὰ μπράτσα!

σκευή, ποὺ μεταστρέπει τὸ ἔδαφος σὲ μᾶ λασπώδη μᾶζα! Γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα καὶ τὴν καταστρεπτικότητα τῆς συσκευῆς μου μπορεῖ νὰ σᾶς πείσῃ μιὰ δοκιμὴ ποὺ ἔκανα σήμερα στὴ Νέα ‘Υδροκη! ’Ἐπειδὴ δύμας θέλω νὰ πεισθῆτε ἐντελῶς δτὶ τὰ λόγια μου δὲν εἶναι μιὰ ἀπλῆ μπλόφα, θὰ κάνω δλλη μιὰ δοκιμὴ στὴν Οὐάσιγκτων, δποὺ δροσκεται τὸ Προεδρικό Μέγαρο! ’Η δοκιμὴ θὰ γίνη στὶς 4 ἀκριθῶς σήμερα τὸ ἀπόγευμα!...»

Μὲ τὸ πρόσωπο χλωμό, δ Πρόεδρος κυττάζει τὴν ὄρα στὸ οιλόι του. Εἶναι τέσσερις παρὰ ἔνα λεπτό!

Σηκώνεται θιαστικά, πηγαίνει γοργά στὸ παράθυρο, παραμερίζει τὶς κουρτίνες καὶ κυττάζει ἔξω.

Στὸ δρόμο κάτω, ἐκατοντάδες διαβάτες πηγαίνονται πολυάσχολοι καὶ πολλὰ αὐτοκίνητα γλυναστροῦν πάνω στὴν ἀσφαλτο.

Γιὰ μερικὲς στιγμές, δὲν συμβαίνει τίποτα.

Ἐπειτα, ξαφνικά, οἱ διαβάτες ἀρχίζουν νὰ βουλιάζουν μέσα στὸ ἔδαφος, ποὺ ἔγινε μαλακὸ σᾶν πηχτὴ λάσπη, οὐλοιάζοντας ἀπὸ τρόμο! Τὰ αὐτοκίνητα δὲν γλυναστροῦν πιὰ πάνω στὴν ἀσφαλτο! Οἱ ρόδες τους κολλοῦν στὸ λασπώδες ἔδαφος καὶ σπριφογυρίζουν μὲ μανία προσπαθῶντας μάσταυς νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς λάσπης!

Μὲ τὴ φρίκη ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο του, δ Πρόε-

δόρος όλέπει τά κτίρια νά χώ νωνται σιγά - σιγά μέσα στό έδαφος!

— Θεέ μου!, μουρμουρίζει. Αύτδ είναι άπιστευτο και τρο μακτικό! Τά... πάντα θουλιά ζουν! Θά...

Ξαφνικά, τό έδαφος γίνεται πάλι στερεό! Οι άνθρωποι, τά αύτοκίνητα και τά σπίτια παύουν νά θουλιάζουν!

Η φωνή, μέσα δπό τό ραδιόφωνο, λέει πάλι:

«Έδω, Δόκτωρ Φάσουστ! Καλώ τόν Πρόεδρο τής Αμερικής!... Τό πείραιμά μου έλπιζω νά σάς έπεισε! Ή καταστροφή πού περιμένει τόν κόσμο, όν δέν δεχθῆτε τούς δρους μου, θά είναι δλοκληρωτική και τρομακτική! «Εχω τή δύναμι μά νά μεταβάλω τήν Αμερική καὶ δλόκληρη τή Γη σε μιά κόλασι λάσπης και θανάτου! Καλώ τήν διμερικανική κυβέρνηση νά παραι τηθή και νά διαλύση διμέσως τό στρατό και τήν άστυνομία! Διαφορετικά, δλόκληρη ή διμερικανική ήπειρος θά κα ταστραφή! Σάς δίνω είκοσι τέσσερις δρες κατρό γιά νά σκεφθῆτε και ν' άπαντήσετε! Τήν άπαντησί σας θά τήν δι αθιβάσετε μέσω τού Κεντρικού Ραδιοσταθμού!...»

Η φωνή παύει ν' άκουγεται.

Ο Πρόεδρος τής Αμερικής μένει γιά μερικές στιγμές σιωπηλός και δασλευτος, μέ το πρόσωπο συσπασμένο δπό άπογνωσι.

“Επειτα, γυρίζει και λέει



...Και δ νάνος αρχίζει νά χοροπη δάει πάνω στό νεκρό ρομπότ!

στούς δυό ύπαλληλους:

— Ειδοποιήστε διμέσως δ λους τούς ύπουργούς νάρθούν έπειγόντως έδω!

Η Πρεδεσία!

**Τ**ΗΝ ίδια στιγμή, στό έργαστηριο τού 'Ελληνα Κράτους, τού σοφού και διτρόμητου Ελληνα Υπερανθρώπου, δ Κεραυνός, πού είναι καθισμένος μπροστά σ' ξναν Ισχυρότατο δέκτη και πομπό τού ραδιοφώνου, γυρίζει ένα κουμπί και μουρμουρίζει μέ θυμό:

— Νά τόν πάρη δ διάθα λος! Έκείνος δ πωλιόγερος δ Φάσουστ προκάλεσε τό πα-

ράξενο φαινόμενο τῆς λάσπης! Καὶ διπειλεῖ τώρα τὸν κόδιμο μὲ πλήρη καταστροφή!

Ο 'Ε λ Γκ ρ ἐ κ ο, ποὺ εἶναι καθισμένος πιὸ πέρα μπροστά σ' ἔνα τραπέζι μὲ ἐπιστημονικά δργανα, κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Νοί!, λέει. Παρακολούθησα τὴν ἐκπομπή, Κεραυνέ! Εἶναι τρομερὸ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει, μὰ ἔχω τούλαχιστον στὴ διάθεσί μου εἴκοσι τέσσερις ὥρες γιὰ νὰ προσπαθήσω νὰ θρῶ τὶ εἶναι ἐκείνο ποὺ κάνει τὸ ἔδαφος λασπώδες καὶ νὰ δνακαλύψω κανένα διάτιστο! Στὸ μεταξὺ δύμως..

Σωπαίνει καὶ μένει σιωπήλος γιὰ μερικές στιγμές.

— Στὸ μεταξὺ...; ρωτάει ὁ Κεραυνός.

— Στὸ μεταξὺ πρέπει νὰ κάνουμε, δ.π. μποροῦμε γιὰ νὰ θρούμε τὸ κρησφύγετο τῶν Ἐχθρῶν τῆς Ἀνθρωπότητος ἢ νὰ τοὺς ἔξαναγκάσουμε νὰ ἐνεργήσουν ἐπίθεσι ἐναντίον μας! "Αν κατορθώσουμε ἡ τὸ ἔνας ἡ τὸ ὄλλο, μποροῦμε νὰ ἐλπίζουμε ὅτι θά φτάσουμε ὡς τὴ συσκευὴ τοῦ Φάουστ καὶ θὰ τὴν καταστρέψουμε, πρὶν αὐτὸς τὴν θάλῃ πάλι σὲ λειτουργία!...." Εχω ἔνα σχέδιο! Πάμε κάτω, στὸ σαλόνι, κοντά στοὺς ἄλλους...

Κατεβαίνουν στὸ σαλόνι, διποὺ δ' Ὑπεράνθρωπος, ἢ "Ελσας κι" ἢ Ἀστραπή κουβεντιά ζουν καθισμένοι γύρω ἀπὸ ἔνα τραπέζι. Πιὸ πέρα, ὁ Κον-

τοστούπης κι' ὁ Τσιπιτσίπ παιζουν... τάβλι!

— 'Αχα!, κάνει διάνοιας ρίχνοντας τὰ ζάρια. 'Εξάρες! Σ' ἔφαγα, Τσιπιτσίπ! 'Εξάρες μία... ἔξαρες δύο... ἔξαρες τρεῖς... ἔξαρες τέσσερις! Ζήτω!

Τὸ χέρι τοῦ 'Ε λ Γκ ρ ἐ-κ ο ἀκούμπαει ἐκείνη τὴ στιγμὴ πάνω στὸν διάδημα τοῦ νάνου καὶ ἡ φωνὴ τοῦ "Ελληνας λέει:

— Εἰσαι... προδότης, Κοντοστούπη!

Ο Κοντοστούπης τινάζεται ὅρθιος τόσο ἀπότομα, ὥστε τὸ τάβλι ἀναποδογυρίζεται καὶ τὰ πούλια πέφτουν θροχῇ πάνω στὸν Τσιπιτσίπ! Τὸ πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο.

— "Ε; κάνει μὲ τὶς μικροσκοπιές γροθιές του σφιγμένες. Τὶ εἶπες, "Ελληνα; 'Ο Κοντοστούπης... προδότης; Τὸ σκέφτηκες καλά αὐτὸ ποὺ εἶπες ἢ ἀποφάσισες νὰ πεθάνης;

Ο 'Ε λ Γκ ρ ἐ κ ο χαμογελάει.

— "Αν δέν είσαι προδότης, Κοντοστούπη, λέει, θὰ γίνης! Θὰ γίνης προδότης γιὰ τὸ συμφέρον δλων μας καὶ γιὰ τὸ Κολό τῆς Ἀνθρωπότητος! "Ακουσε τὶ πρέπει νὰ κάνης...

Λίγα λεπτά ἀργότερα, ὁ Κοντοστούπης εἶναι καθισμένος μπροστά στὸν ισχυρὸ διοπομπὸ τοῦ 'Ε λ Γκ ρ ἐ-κ ο καὶ λέει μὲ φωνὴ ποὺ τρέμει ἐλαφρά:

«'Εδω, Κοντοστούπης!... 'Ε δῶ, Κοντοστούπης!... Καλῶ

τὸν Δόκτορα Φάουστ!... Καλῶ ἐπειγόντως τὸν Δόκτορα Φάουστ!... Καλῶ τὸν Φάουστ»

‘Αφήνει νὰ περάσουν μερικά λεπτά καὶ ξαναλέει:

«Ο Κοντοστούπης καλεῖ τὸν Δόκτορα Φάουστ! Δόκτωρ Φάουστ, ὅπου κι' ἀν εἰσαι, ἀπάντησέ μου! Πρόκειται γιὰ κάτι σοθαρό καὶ ἐπείγον! Εδῶ, Κοντοστούπης! Καλῶ τὸν Δόκτορα Φάουστ!»

\* \* \*

Μέσα στὸ κρητηφύγετο τῶν Ἐχθρῶν τοῦ Κόσμου, ἀπὸ τὴν ραδιοισυσκευὴν ποὺ εἶναι ἀνοιχτὴ περιψένοντας τὴν ἀπάντησι τῆς Ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως, ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπη.

‘Ο Φάουστ, ποὺ εἶναι καθισμένος κοντά τῆς μαζὶ μὲ τὸν “Α λ ο καὶ τὴ Φάουστα, ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Τὶ διάβολο θέλει αὐτὸς ὁ γελωτοποιὸς καὶ μὲ καλεῖ; μουριμουρίζει. Τὶ λέσ, Φάουστα; Νά τοῦ ἀπαντήσω;

— Γιατὶ δχι, πατέρα; ἀπαντάει τὸ δικυρφό ἄλλα σατανικό κορίτσι. Δὲν μπορεῖ νὰ ξέρῃ κανεὶς τὶ μπορεῖ νὰ θγῇ ἀπὸ αὐτό!

‘Ο μετάλλινος κτηνώδης ἄνθρωπος γρυλλίζει δυσαρεστὴ μένα:

— Εγὼ νομίζω δτὶ δὲν πρέπει ν' ἀπαντήσης, Φάουστ! Μπορεῖ νὰ εἶναι ἔνα κόλπο αὐτὸς γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τὸ μέρος ὅπου βρισκόμαστε!

‘Ο Δόκτωρ Φάουστ γελάει:

— Χό, χό, χό, χό! Δὲν μποροῦν νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν παρακολουθῶντας τὶς ἐκπομπὲς

τοῦ ραδιοσταθμοῦ μας! Ἐχω φροντίσει νὰ ἀπομονώσω τὰ ραδιοκύματα!

Σηκώνεται καὶ πηγαίνει κοντά στὸ ραδιοπομπό. Γυρίζει ἔνα κουμπὶ καὶ λέει:

«Εδῶ Φάουστ! Τὶ θέλεις ἀπὸ μένα, γελοίε νάνε;»

«Γελοίος νάνος εἶσαι ἐσύ, παλιο - Φάουστ!, ἀπαντάει ἡ φωνὴ τοῦ Κοντοστούπη. Σὲ καλῶ γιὰ νὰ σου προσφέρω μιὰ πολύτιμη ὑπηρεσία κι' ἐσύ μὲ βρίζεις! Περιττὸ νὰ συνεχίσουμε τὴν κουβέντα, διαθολόγερε!»

«Σάσου, στάσου!, φωνάζει Βιαστικά δ Φάουστ. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ θυμώνης γιὰ μιὰ λεξούλα, Κοντοστούπη! Πέξ μου, τὶ συμβαίνει;»

«Ἀποφάσισα νὰ γίνω ἔχθρὸς τῶν “Υπερανθρώπων καὶ τοῦ ‘Ε λ Γ κ ρ ἐ κ ο, Φάουστ! Μοῦ ἔκαναν κάτι ποὺ δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τοὺς τὸ συγχωρήσω! Ἀποφάσισα, λοιπόν, νὰ γίνω προδότης καὶ νὰ δουλέψω στὴν ὑπηρεσία σας ἐναντίον τῶν “Υπερανθρώπων καὶ ὑπέρ τοῦ Κακοῦ!»

Μιὰ λάμψι δυσπιστίας καὶ καχυποψίας διστράφτει στὰ μάτια τοῦ Φάουστ.

«Ἀλήθεια; λέει ο αρκαδτικά. Καὶ τὶ εἶναι αὐτὸς ποὺ σ' ἔκανε νὰ όλλαξης ἔτσι;»

«Σὲ λίγα, ἀπαντάει δ νάνος, θὰ γίνη ὁ γάμος τοῦ ‘Ε λ Γ κ ρ ἐ κ ο μὲ τὴν ‘Αστραπῆ!»

Μιὰ ποράξενη ἔκφραση οχηματίζεται στὸ πιρόσωπο τῆς Φάουστος. Τὸ κορίτσι μὲ

τὴν φυγαδική μορφή καὶ τὴ σατανική ψυχή σηκώνεται, πηγαίνει κοντά στὸν Φάουστ καὶ ψιθυρίζει στὸ αὐτὸν του:

— "Αφησέ με νὰ κουβεντιάσω ἔγώ μαζί του, πατέρα! Ξέρω ὅτι ὁ κωμικός αὐτὸς νάνος εἶναι τρελλά ἔρωτευμένος μὲ τὴν Ἀστραπὴν καὶ θέλω νὰ καταλάσσω ὃν λέη τὴν ἀλήθεια!

Καὶ λέει μέσα στὴ συσκευὴ:

«Κοντοστούπη, ἔδω Φάουστα! Σὲ λυπάμαι, κατημένε, μου!»

«Δὲ χρειάζομαι τὴ λύπη σου!, ἀπαντάει ὄγρια ἡ φωνὴ τοῦ νάνου. Δὲν προσπάθησα νὰ ἐπικοινωνήσω μαζὶ σας γιὰ νὰ σᾶς ἀκούσω νὰ μισοῦ ἑκφράζετε τὴ λύπη σας! » Αν ἔξακολουθήσετε νὰ μοῦ μιλᾶτε ἔτσι, θὰ διακόψω τὴν ἑκπομπή!... Ή καρδιά μου εἶναι ματωμένη καὶ ἡ ψυχή μου καίγεται! Δψάω γὰ ἐκδίκησι κι' ἔσεις μοῦ μιλάτε γιά...»

«Καλά, Κοντοστούπη!, λέει ἡ Φάουστα. Σὲ ἀκούμε!»

Καὶ ψιθυρίζει στὸ αὐτὸν πατέρα τῆς:

— "Εἴμαι θεοβασία ὅτι ὁ νάνος εἶναι εἰλικρινής! "Ας τὸν ἀκούσουμε! Μπορεῖ νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ ἔξοντάσουμε τοὺς ἔχθρούς μας!

«Οἱ Ὑπεράνθρωποι κι' ὁ Ἐλ Γκρέκο, λέει ὁ Κοντοστούπης, ἔφυγαν ἔδω καὶ λίγη ἕως γιὰ νὰ ψάξουν νὰ βιώσην τὸ κρησφύγετό σας. Ἐδῶ, στὸ σπίτι, ἔχουμε μείνει μόνο ἔγώ, ἡ "Ἐλσα κι' δ Τσιπιτσίπη. Αν ἔρθητε ἀμέσως, θὰ μπορέσετε ἀνενόχλη-

τα· νὰ ἀπαγάγετε τὴν "Ἐλσα γιατὶ ἔχω σχρηστεύσει τὴ συσκευὴ τοῦ αόρατου θάλου!

(\*) Θά μπορούσα, θέναια, νὰ τὴν ἀπαγάγω ἔγώ ὁ ἔδιος, ὀλλά θέλω νὰ μήν καταλάσσουν οἱ Ὑπεράνθρωποι τὴν προδοσία μου, ώστε νὰ μείνω κοντά τους καὶ νὰ τοὺς κάνω κι' ἄλλες ζημιές!...»

Γιὰ μερικές στιγμές, ὁ Φάουστ κι' ἡ Φάουστα μένουν σι πωπολοὶ καὶ σκεπτικοὶ καὶ ἀποφάσιστοι. Τι νὰ κάνουν; Νὰ ἀγνοήσουν τὴν πρόσκλησι τοῦ Κοντοστούπη καὶ νὰ χάσουν ἔτσι μιὰ μεγάλη εὔκαιρία; Νὰ πάνε στὸ σπίτι τῶν Ὑπερανθρώπων;

Τέλος, ὁ Φάουστ κουνάει τὸ κεφάλι του ἀποφασιστικά καὶ λέει!

«Πολὺ καλά, Κοντοστούπη! Θάρθουμε! » Αν εἰσαὶ εἰλικρινής, θὰ σὲ ἀνταμείψω θασιλικά...»

«Δὲ μοῦ χρειάζεται ἡ ἀνταμοιβὴ σου!, ἀπαντάει ὁ νάνος. Τὸ μόνο ποὺ θέλω εἶναι νὰ ἐκδικηθῶ σκληρά!»

«Ἐνα κα λι κ ἀκούγεται καὶ ἡ ραδιοφωνικὴ συνδιάλεξι διακρίται.

— "Ἐμπρός!, λέει ὁ Φάουστ! Ετοιμασθῆτε! Ξεκινᾶμε ἀμέσως!

«Ο "Α λ λ ος, τὸ κτηνῶ-

(\*) Είναι μιὰ συσκευὴ τοῦ "Ἐλ Γκρέκο, ποὺ δημιουργεῖ ἔνα ἀόρατο καὶ σδιαπέραστο τεῖχος. Ο "Ἐλληνας τὴν κατασκεύασε γιὰ νὰ προστατεύῃ τὴν "Ἐλσα ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις τῶν ἔχθρῶν τοῦ Κόσμου! Διάθασε τὸ προηγούμενο τεῦχος.

δες ρομπότ μέ τὸν ἀδυσώπητο ἄγκληματικὸν ἔγκεφαλο, ση κώνεται ἀπρόθυμα μουρμουρίζοντας:

— Δὲ μοῦ δίρεσει καθόλου αὐτὴ ἡ ἱστορία! "Έχω τὸ συναισθήμα δτὶ αὐτὴ εἶναι ἡ τελευταῖα ἐπίθεσι ποὺ κόνω!  
‘Ο Φάουστ βάζει τὰ γέλια.

— Χό, χό, χό, χό! 'Οριστε τώρα! "Έχουν καὶ τὰ ρομπότ συναισθήματα καὶ προαισθήσεις! Σιγά - σιγά, θά μᾶς πῆγις πώς, δταν πεθάνεις, θά πᾶς στὸν Παράδεισο! Χό, χό, χό, χό!

## Η Παγίδα

 **ΚΟΝΤΟΣΤΟΥ**  
ΠΗΣ κάνει βόλτες μέσα στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν 'Υπερανθρώπων.

Εἶναι γεμάτος ταραχή. Τὰ μάτια του καὶ τὸ στόμα του ἀνοιγοκλείνουν νευρικά. 'Η μεγάλη γαμψή μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά. Τὸ κορμί του ὀλόκληρο τρέιμει σάν νὰ τὸν ἔχῃ πιάσει πυρετός.

— "Αγιοι Πάντες!, μουρμουρίζει μὲ τὴν ἀνάσα κομμένη ἀπὸ τὴν ἀγωνία. "Αγιε 'Ονούφριε, προστάτη μου! Κακὸ μπελά ἔβαλα στὸ κεφάλι μου! Σὲ λέγο θέρθουν ἐδῶ ὁ Φάουστ, ἡ Φάουστα κι' ὁ "Α λ λ ο σ καί, ὃν καταλάβουν δτὶ τοὺς γέλασα, θά μὲ κάνουν... γυαλιά - καρφιά! "Ωχ, πῶς χτυπάει. ἡ καημένη ἡ καρδούλα μου! Πάνει νὰ σπάσῃ ἀπὸ τὴ λαχτάρα

της!... "Αχ, τὶ ήθελα ἔγώ κι' ἀνακατεύτηκα σ' αὐτὴ τὴν ἴστορία; Γιατὶ νὰ δεχτῶ νὰ κάνω τὸν προδότη; Καλά τὸ λέει ἡ παροιμία: «'Οποιος ἀνακατεύεται μὲ τὶς κότες, τὸν τρώμε τῶ... πίτουρα!» "Οχι, όχι! Γράψε λάθος! «'Οποιος τρώει κότες...» "Οχι, όχι! Γράψε πώλι λάθος! «'Οποιος τρώει πίτουρα...» Μπά, σὲ κα λό μου! Τὶ ἔπαθα σήμερα; Γλωσσοδέτη; «'Οποιος ἀνακατεύει πίτουρα... τρώει κότες!» Φτού! Πώλι τὰ μπέρδεψα! Φαίνεται πῶς εἰμα πει νασμένος καί... Παναγύιτα μου! "Ερχονται! Βάσια, καρ διά μου!

Πραγματικά, τρεῖς ἵπτάμενοι μορφές κάνουν τὴν ἐμφάνισι τους στὸν οὐρανὸν καὶ κατεβαίνουν μὲ ίλιγγιώδη ταχύτητα.

Πρὶν κάν διάνοις προλάβῃ νὰ κινηθῇ, ὁ Φάουστ, ἡ Φάουστα κι' ὁ τρομερὸς "Α λ λ ο σ προσγειώνονται γύρω του!

— "Ηρθαμε!, λέει ὁ Φάουστ. "Ελπίζω νὰ μᾶς εἴπεις τὴν ἀλήθεια! "Α λ λ ε ἀρπάξε τον!

Τὸ ρομπότ ἀπλώνει τὴ χερούκλα του καὶ τὰ μετάλλια χοντρά δάρχυλά του ἀρπάζουν καὶ σφίγγουν μὲ δύναμι τὸ μπράτσο τοῦ Κοντοστούπη.

— "Ωχ!, κάνει διάνοις ἀπὸ τὸν πόνο. Πιὸ ἀπαλά, κτῆνος! Θά μὲ κάνης νὰ θυμώσω καί...

— "Α λ λ ε, λέει ὁ Φάουστ, ἀν ὁ γελωτοποιὸς αὐ-

τός μᾶς γέλασε και μᾶς παρέσυρε σέ παγίδα, θά τού συντρύψης τὸ κεφάλι μὲ μὰ γροθιά! Έμπρός τώρα! Ιοῦ είναι ἡ "Ελσα, Κοντοστούπη;

— Μέ... μέσα στὸ σπίτι!, τραυλίζει δέ νάνος χλωμιάζοντας. "Αγιε 'Ονούφριέ μου, πάρε με απὸ τὰ χέρια αὐτού του τέρατος!

Οι τρεῖς έχθροι τοῦ Κόσμου, μὲ τὸν Κοντοστούπη μαζὶ, προχωρῶν πρὸς τὸ σπίτι, ἀνεβαίνουν στὴ θεράντα καὶ μπαίνουν στὸ σαλόνι.

Τὸ βέαμα ποὺ ἀντικρύζουν ἔκει κάνει τὸν Φάουστ νὰ ἀφηση σιγανές κραυγές θριάμβου καὶ ἄγριας χαρᾶς.

"Η "Ελσα είναι μόνη ἔκει μέσσα!

Είναι καθισμένη μπροστά σ' ἔνα τραπεζάκι καὶ γράφει κάτι. Δίπλα της, ἐπάνω στὸ τραπέζι, είναι τοποθετημένη μιὰ μικρὴ συσκευή. 'Ο Τσιπιτσίπη, τὸ τερατάκι, κοιμᾶται κουλουριασμένος χάμω, μπροστά στὰ πόδια τῆς.

— "Αφηση τὸν Κοντοστούπη, "Άλλε!, λέει δέ σατανικὸς γέρος στὸ ρωμπότ. Εἶπε τὴν ἀλήθεια! Είναι δικός μας!

"Ο μηχανικός ἄνθρωπος παρατάει τὸ νάνο καὶ προχωρεῖ μαζὶ μὲ τὸν Φάουστ καὶ τὴν Φάουστα πρὸς τὴν "Ελσα, ποὺ ἔξακολουθεῖ νὰ γράφῃ, χωρὶς νὰ γυρίσῃ καν τὸν τὸ κεφάλι της πρὸς τὸ μέρος τους.

— Μήν τοι σταθῆς, "Ελσα, γιατὶ θὰ πεθάνης!, φωνάζει η Φάουστο.

Καὶ πηδάει ἐναντίον τῆς γυναικίας τοῦ "Υπερανθρώπου!

Μά τότε συμβαίνει κάτι ἀπροσδόκητο.

"Η Φάουστα συγκρούεται μὲ κάτι ἀδραστο καὶ σικληρό, σὲ ἀπέστασι ἐνὸς μόνο μέτρου ἀπὸ τὴν "Ελσα! "Η κόρη τοῦ Φάουστ τινάζεται πρὸς τὰ πίσω καὶ πέφτει χάμω ζαλισμένη ἀπὸ τὴ σύγκρουσι!

"Η "Ελσα γυρίζει τότε τὸ κεφάλι της καὶ χαμογελάει στὸ Φάουστ! Είναι ἀσφαλῆς ἔκει ποὺ κάθεται! Τὴν προστατεύει δέ ἀόρατος θάλος τοῦ 'Ε λ. Γκρέ κ ο, ποὺ καμμιά δύναμι στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ διαπεράσῃ!

"Αφρίζοντας ἀπὸ λύσσα, δέ Δόκτωρ Φάουστ οὐρλιάζει:

— 'Ο ἄτιμος δέ νάνος μᾶς γέλασε! "Αρπαξέ τον, "Α λάλη ε!

Τὸ κτηνῶδες ρομπότ γυρίζει, μὰ τὴν ίδια στιγμὴ τέσσερις ιπτάμενες μορφές μπαίνουν ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τῆς θεράντας!

Είναι δέ "Υπεράνθρωπος, δέ 'Ε λ. Γκρέ κ ο, δέ Κεραυνός κι' ἡ 'Αστρατη!

Σάν ζωντανές ἀεροτορπίλες, οἱ τέσσερις προστάτες τοῦ κόσμου ρίχνονται πάνω στοὺς τρεῖς ἀρχικακούργους καὶ μιὰ τρομακτικὴ σύγκρουσι ἀρχίζει ἀνάμεσά τους, γύρω ἀπὸ τὴν "Ελσα καὶ τὸν Τσιπιτσίπη, ποὺ είναι σὲ ἀπόλυτη ἀσφάλεια μέσα στὸν ἀδραστο καὶ ἀδιαπέραστο θάλο!

Οι γροθιές τῶν 'Υπερανθρώπων καὶ τοῦ Ἐλ. Γκρέκος σὲ δράσαι!

Ο 'Υπεράνθρωπος ἀρπάζει τὸν "Αλλος ἀπὸ τὸ γιακά καὶ μὲ μιὰ φοβερὴ γροθιά στὸ σαγόνι στέλνει τὸ κτηνῶδες ρωμπότ νὰ βροντήσῃ πάνω σ' ἔναν τούχο, κάνοντας δλόκληρο τὸ σπιτί νὰ κλονιστῇ!"

Τὴν ἴδια στιγμή, ἡ 'Αστραπὴ ἀρπάζει τὴν κόρη τοῦ Φάσουστ καὶ τῆς κλείνει τὸ κεφάλι σὲ μιὰ διπλολασθή ζιουζίτσου, ποὺ κάνει τὴν Φάσουστα νὰ σπαρταράει καὶ νὰ οὐρλιάζῃ ἀπὸ τὸν πόνο!

Ο Κεραυνός βοηθάει τὸν πατέρα του. 'Αρπάζει τὸν ζαλισμένο "Αλλος ἀπὸ τὸ έντα μπράτσο, τὸ γυρίζει γραγά, τὸ ἀκουμπάει πάνω στὸν ὄμο του καὶ τραβάει μὲ δύναμι! Τὸ κορμὶ τοῦ μετάλλινου ρομπότ χάνει τὴν ἐπαφή μὲ τὸ ἔδαφος, διαγράφει ἔνα ήμικυκλιό στὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὸν Κεραυνό καὶ πέφτει στὸ πάτωμα μὲ τόση φόρα, ώστε σπάζει δύο σανίδες!

Πιὸ πέρα, μέσα στὸ δωμάτιο, ὁ 'Ελ. Γκρέκος σὲ τὸν πίχνεται πάνω στὸ σατανικὸ Φάσουστ.

Καθώς τὸν ἀρπάζει, ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ διαθολικοῦ γέρου ξεπετάγονται δυνατές ἀστρωπές, ποὺ χτυποῦν τὸν "Ἐλληνα κάνοντάς τον νὰ συσπάται καὶ νὰ βογγάει ἀπὸ τὸν πόνο!"

Μὰ τὸ ἀτράμητο καὶ δυνατὸ 'Ελληνόπουλο δὲν ύποχω-

ρεῖ! Σφίγγει γερά τὸν ἀντίπαλό του, τὸν σηκώνει ψηλά καὶ τὸν χτυπάει πάνω στὸν τοῖχο μ' ὅλη του τὴ δύναμι!

"Ἐναὶ ἀνατριχιαστικό οὐρλιαχτό δεσφεύγει ἀπὸ τὸ στῆθος τοῦ ὑπέρθριμδὸν 1 ἑξάρου τοῦ κόσμου, ἔνα οὐρλιαχτό, διπου ομίγει ἡ ἀπόγυνωσι μὲ τὴ λύσια, ὁ φόβος μὲ τὸ θυμό, ὁ πόνος μὲ τὴ μανία, ἡ κακία μὲ τὸ μῖσος!"

Τὸ κορμὶ του μένει ἀκίνητο γιὰ μιὰ μόνο στιγμή, μουδιασμένο ἀπὸ τὸ χτύπημα.

"Ἐπειτα, σὰν ἀτσάλιο ἔλα τήριο ποὺ ξετυλίγεται ἀπότομα, τινάζεται πρός τὴν πέρτα τῆς βεράντας καὶ βγαίνει ἔξω!

Ο 'Ελ. Γκρέκος κάνει νὰ κινηθῇ ἐναντίον του, μὰ δὲ 'Υπεράνθρωπος πετάει πίσω ἀπὸ τὸ σατανικὸ καὶ πανίσχυρο γεροντάκο καὶ τὸν ἀρπάζει πρὶν αὐτὸς ἀπογειώθῃ καὶ τὸν σηκώνει ψηλὰ κρατῶντας τὸν γερά μὲ τὰ παντο δύναμα χέρια του!

Μὲ μιὰ ἀπότομη ἐκτίναξη, πετάει τὸ Φάσουστ πάνω στὸν κορμὸν ἐνὸς δέντρου. Τὸ κορμὸν τοῦ γέρου χτυπάει πάνω στὸ δέντρο μὲ τόση δρμή, ώστε δὲ Φάσουστ σωριάζεται χάμαντας ισθητος!

Ο 'Υπεράνθρωπος, ἀφήνοντας μιὰ κραυγὴ θριάμβου, ἐτοιμάζεται νὰ δρμήσῃ ἐναντίον του γιὰ νὰ τὸν ἀποτελεῖ ώση, μὰ δὲ Δόκτωρ Φάσουστ συνέρχεται ἀμέσως, ἀπογειώνεται μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα καὶ ἀπομακρύνεται μέσα στὸ γαλανὸ οὐρσανό.

‘Ο ‘Υπεράνθρωπος άπογειώνεται καὶ τὸν κυνηγάει!

‘Ο ‘Ελληνας οφίγγει τὰ δόντια του μὲ απογοήτευσι.  
‘Ο Φάουστ ήταν πολὺ μακρά γιὰ νὰ τὸν φτάσῃ ἡ νέα ἐφεύρεσι, μὲ τὴν ὅποια ἔχει ἐφοδιάσει τὸ πιστόλι του. Αὐτὴ ήταν μιὰ μεγάλη εὐκαιρία νὰ

‘Ο ‘Ελληνας οφίγγει τὰ δόντια του μὲ απογοήτευσι.  
‘Ο Φάουστ ήταν πολὺ μακρά γιὰ νὰ τὸν φτάσῃ ἡ νέα ἐφεύρεσι, μὲ τὴν ὅποια ἔχει ἐφοδιάσει τὸ πιστόλι του. Αὐτὴ ήταν μιὰ μεγάλη εὐκαιρία νὰ

Οι ‘Υπεράνθρωποι κι’ δ ‘Ελληνας οφίγγει τὰ δόντια του μὲ απογοήτευσι.  
‘Ο Φάουστ ήταν πολὺ μακρά γιὰ νὰ τὸν φτάσῃ ἡ νέα ἐφεύρεσι, μὲ τὴν ὅποια ἔχει ἐφοδιάσει τὸ πιστόλι του. Αὐτὴ ήταν μιὰ μεγάλη εὐκαιρία νὰ



δοκιμάσῃ τὴν ἀποτελεσματικότητα, τῆς ἐφευρέσεως αὐτῆς!

Ἐτοιμάζεται νὰ ἀπογειώθῃ γιὰ νὰ κυνηγήσῃ κι' αὐτὸς τὸν Φάουστ, μᾶς τὴν ἴδια στιγμὴ ἀπὸ τὴν πάρτα τοῦ σαλονιοῦ θγαίνουν στὴ θεράντα, μπερδεμένοι σ' ἔνα τρομερὸ σύμπλεγμα, δ "Αλλος ή Ἀστραπή, ή Φάουστα κι' ό Κεραυνός!"

"Ἔχουν πιάσει δ ἔνας τὸν ἄλλο σὲ συντριπτικές λαβές ζίου· ζίτου, ποὺ κάνουν τὰ κορμιά τους νὰ τρίζουν καὶ τὰ στήθη τους νὰ θογγοῦν!

Οἱ τέσσερις ἀντίπαλοι κυλοῦν πάνω στὴ θεράντα, χτυποῦν ὅτι πεζούλι της, τὸ γκρεμίζουν καὶ πέφτουν στὸν κῆπο.

'Εκεῖ, χωρίζουν καὶ ἀρχίζουν νὰ ἀνταλλάσσουν τρομακτικὰ χτυπήματα, ποὺ ἀντηχοῦν ὑπόκωφα στὸν ἡσυχὸ ἄερα!

"Ο Ἐλ Γκρέκο σηκώνει τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ πυροβολήσῃ, μᾶς τὴν ἴδια στιγμὴ συψαίνει κάτι ἀπροσδότητο.

"Η Φάουστα ἀπογειώνεται καὶ ρίχνεται ἐναντίον του. Τὰ μπράτσα της προλαβαίνουν καὶ ἀρπάζουν τὰ δικά του, πρὶν αὐτὸς πυροβολήσῃ, καὶ τὸν οφίγγιον μὲ λυσσώδη δύναμι ἀκινητώντας τὸν.

"Ἐνῶ δ "Ἐλληνας προσπαθεῖ νὰ ἀπελλαγῇ ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῆς Φάουστας, δ "Αλλος ή ζεφεύγει ἀπὸ τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπή, φτάνει μ' ἔνα πήδημα κοντά του καὶ ἡ γροθιά του, ἡ μετάλλι-

νη δγκώδης γροθιά του ἀνεβαίνει ψηλά καὶ κατεβαίνει, κάνοντας τὸν ἀέρα νὰ σφυρίζῃ ἀπὸ τὴ φόρα, καὶ χτυπάει τὸν Ἐλ Γκρέκο στὸ κεφάλι, σὰν ἔνα ἡλεκτρικὸ σφυρί!

Σπίθες καὶ ἥλιοι ἀστράφτουν γύρω ἀπὸ τὸν Ἐλληνα, ποὺ θογγάει ἀπὸ τὸν πόνο μὲ τὶς αἰσθήσεις του μισοχαμένες! Πρὶν συνέλθῃ καὶ πρὶν δ Κεραυνὸς κι' ή Ἀστραπὴ ἐπεμβοῦν, ἡ γροθιά τοῦ κτηνώδους ρομπότ ξανασηκώνεται, ξαναπέφτει καὶ ξαναχτυπάει δυδ φορές ἀκόμα! "Ο Ἐλληνας χάνει τὶς αἰσθήσεις του. Ή Φάουστα τὸν παρατάει κι' αὐτὸς σωριάζεται χάμιο!

**Ο Νάνος  
καὶ ὁ Γίγαντας**

 **ΡΘΙΟΣ**, πάνω στὴ θεράντα, δ Κοντοστούπης παρακολουθεῖ τὴν ἀπίστευτη αὐτὴ γιγαντομαχία, τρέμοντας δλόκληρος. Τὰ μάτια του ἔχουν ὀλλοιθωρίσει καὶ τὰ δόντια του χτυποῦν μεταξύ τους, σὰν ισπανικές καστανιέττες!

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Πᾶμε χαμένοι! Τοὺς ἐστήσαμε παγίδα καὶ τὴν πάθαμε. Ἐμεῖς οἱ ίδιοι! "Ωχ η καρδούλα μου! Πάει δ "Ἐλληνας! Πάει τὸ παλληκαράκι!...

Παραληρῶντας ἀπὸ τρόμο, καὶ φρίκη, δ νάνος θλέπει τὸν Ἐλ Γκρέκο νὰ σω-

ριάζεται χάμια καὶ τὸ τερά-  
στιο πόδι τοῦ "Α λ λ ο ο νά  
στικώνεται γιὰ νὰ τὸν χτυπή-  
σῃ στὸ κεφάλι!"

Καὶ θλέπει τὸν Κεραυνό<sup>1</sup>  
καὶ τὴν Ἀστραπὴν νὰ χυμοῦν  
μὲ τὶς γροθιές σφιγμένες καὶ  
νὰ χτυποῦν τὸν "Α λ λ ο καὶ  
τῇ Φάουστα, κάνοντάς τους  
νὰ υποχωρήσουν καὶ νὰ πα-  
ραρτήσουν τὸν 'Ε λ Γ κ ρ  
κ ο !

"Ο Φάουστ εἶναι τώρα ξένα<sup>2</sup>  
μικροσκοπικό σημαδάκι στὸν  
οὐρανό, μὲ τὸν Ὑπεράνθρωπο  
ξοπίσω του.

Κάπω, ἡ μάχη συνεχίζεται  
ἀνάμεσα στὰ παιδιά τοῦ Ὑ-  
περανθρώπου καὶ στοὺς δυὸς  
ἄλλους ἔχθρους τοῦ κάσου.<sup>3</sup>  
Η Ἀστραπὴ συμπλέκεται τώ-  
ρα μὲ τὴν κόρη τοῦ Φάουστ  
καὶ ὁ Κεραυνός μὲ τὸν "Α λ-  
λ ο !

Γιά... μιά... δυὸς στιγμές, ἡ νί-  
κη δὲ γέρνει οὔτε πρὸς τὸ έ-  
να οὔτε πρὸς τὸ ἄλλο μέρος.

Ξαφνικά δύμας τὸ πόδι τοῦ  
Κεραυνοῦ σκοντάφτει σὲ μιὰ  
πέτρα καὶ ὁ γυιός τοῦ Ὑπερ-  
ανθρώπου χάνει τὴν ισορρο-  
πία του καὶ πέφτει.

"Ο "Α λ λ ο ο δὲ χάνει  
καθόλου καιρό. Πηδάει ἐπά-  
νω στὸ παιδί μ' ὅλῳ τὸ βά-  
ρος τοῦ γιγάντιου μετάλλι-  
νου κορμοῦ του! Τὸ χτύπη-  
μα εἶναι τόσο ἀπότομο καὶ  
δυνατό, ὥστε ὁ Κεραυνός  
χάνει κι' αὐτὸς τὶς αἰσθήσεις  
του!

Γοργός σὰν ἀστραπὴ, ὁ μη-  
χανικός, ἀνθρωπός γυρίζει  
καὶ μ'<sup>4</sup> ξένα πήδημα βρίσκεται

κοντά στὴν Ἀστραπὴ καὶ  
στὴ Φάουστα!

Τὰ τεράστια χέρια του ἀ-  
πλώνονται καὶ ἀρπάζουν τὴν  
κόρη τοῦ Ὑπερανθρώπου.

'Ο Κοντοστούπης, ποὺ στέ-  
κεται ἀκόμα στὴ θεράντα  
μαρμαρωμένος, γεμίζει φρίκη  
μπροστά στὸ θέαμα αὐτὸς.

Νοιώθει τὸ αἷμα του ν'<sup>5</sup> ἀ-  
νεβαίνη στὸ κεφάλι του. Κιν-  
δυνεύει ἡ Ἀστραπὴ, ποὺ δ  
νάνος ἀγαπάει κρυφά καὶ θα-  
θειά!

'Ο Κοντοστούπης ξεχνάει  
τὸ φόβο του καὶ τοὺς δισταγ-  
μούς του. "Ἐνας ἀπέραντος  
θυμός τὸν κυριεύει. Μιά φλο-  
γερή ἐπιθυμία νὰ ἐκδικηθῇ,  
νὰ τσακίσῃ τὸ κτηνῶδες ρο-  
μπότ, νὰ τὸ τιμωρήσῃ γιατί  
τὸλμησε νὰ σηκώσῃ τὰ θέβη-  
λα χέρια του ἐναντίον τῆς  
Ντιάνας!"

Συσπειρώνεται καὶ μ'<sup>6</sup> ξένα  
ἀκροβατικό πήδημα ταξιδεύει  
στὸν ἀέρα καὶ... βρίσκεται  
καθάλλα στὸ σθέρκο τοῦ  
"Α λ λ ο ο !

Τὸ ρομπότ, σαστισμένο καὶ  
ζαλισμένο ἀπὸ τὴν ἀπροσδό-  
κητη αὐτὴ ἐπίθεσι, παρατάει  
τὴν Ἀστραπὴ καὶ κάνει δυὸς  
θήματα πίσω.

'Ο Κοντοστούπης ἀρχίζει  
νὰ τοῦ κοπανάει τὸ κεφάλι  
μὲ τὶς μικροσκοπικές, ἀλλὰ  
δυνατές γροθιές του σύρλιά-  
ζοντας ξέφρενα:

— Νά, κτῆνος! Νά, θῶδι!  
Νά, βελζεβούλη! Νά ποὺ νὰ  
σὲ πάρη καὶ νὰ σὲ σηκώσῃ!  
Νά, γιὰ νὰ μάθης νὰ ξανα-  
πειράζης τὴν Ἀστραπὴ! Νά,

γιά νά μάθης νά σέθεσαι τὸν  
‘Υπερκοντοστούπη!

‘Η Ἀστραπή, ἐλεύθερη πιά,  
ἀρπάζει τὴν Φάουστα καὶ μὲ  
μιὰ λασθή τὴν σηκώνει στὸν  
άέρα καὶ τὴν χτυπάει όμως!  
‘Η κόρη τοῦ Φάουστ οἵμως  
προσγειώνεται μὲ τὰ πόδια,  
τινάζεται πάλι πρὸς τὰ πάνω,  
σὰν νά ἡταν φτιαγμένη ἀπὸ  
λάστιχο, καὶ ἐπιτίθεται!

Τώρα θμῶς δὲ Ἐλ Γκρέ-  
κο κι' δὲ Κεραυνὸς συνέρ-  
χονται σχεδὸν ταυτόχρονα ἀ-  
πὸ τὴν λιποθυμία, στὴν δόπια  
τούς εἰχαν ρίξει τὰ χτυπήμα-  
τα τοῦ μετάλλινου γίγαντα!

Πετάγονται δρθιοι καὶ τρέ-  
χουν πρὸς τὸ μέρος τῆς Α-  
στραπῆς καὶ τῆς Φάουστας,  
ἐνῶ δὲ “Α λλος, μὲ τὸν  
Κοντοστούπη πάντα καθάλ-  
λα στοὺς θμῶς του, στριφο-  
γυρίζει σὰν τρελλός μουγγρί-  
ζοντας ὑπόκωφα!

Βλέποντας τὸν Ἐλ Γκρέ-  
κο καὶ τὸν Κεραυνὸν νά ἔρ-  
χωνται, δὲ κτηνῶδης μηχαν-  
κὸς ἀνθρωπος ἀπογειώνεται,  
μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο  
ἀπὸ τρόμο!

‘Απογειώνεται μαζί μὲ τὸν  
Κοντοστούπη καὶ σκίζει γορ-  
γά τὸν ἀέρα, πετῶντας πρὸς  
τὸν οὐρανό.

‘Ο νάνος, ποὺ δὲν ἔχει πά-  
ψει νά τὸν χτυπάῃ στὸ κεφά-  
λι, οὐρλιάζει θριαμβευτικά:

— Γιούχουουου! Σ' ἔφαγα  
τέρας! Σὲ σακάτεψα, κτη-  
νάνθρωπε! Σὲ διάλυσα, πα-  
λιορομπότ!

Ξαφνικά θμῶς, δὲ “Α λ-  
λος σηκώνει τὸ ςνα του  
μπράστι, ἀρπάζει τὸν Κοντο-

στούπη ἀπὸ τὸ γιακά, τὸν ξε-  
κολλάει ἀπὸ πάνω του καὶ  
τὸν ἐκσφενδονίζει μακρυά!

— Παναγίτσα μου!, ξεφω-  
νίζει ὁ νάνος ἐνῶ τὸ κορμί  
του σκίζει τὸν ἀέρα. “Εγινα  
...βέλος! Στὴν μπάντα, κό-  
σμε, γιατὶ τρυπάω! ”Ανα-  
δρε κτηνάνθρωπε! Δὲν τόλμη-  
σες νά παλέψης μαζί μου καὶ  
τύβαλες στὰ πόδια, ξ;

Κάτω, ἐνῶ ὁ Κεραυνὸς κι'  
ἡ Ἀστραπὴ ἔχουν βάλει στὴ  
μέση τὴν Φάουστα καὶ τὴν σφι  
ροκοποῦν, δὲ Ἐλ Γκρέ κο  
παρακολουθεῖ ἀγρυπνα μὲ τὸ  
πιστόλι του στὸ χέρι τὸ πέ-  
ταγμα τοῦ ρομπότ μὲ τὸν  
Κοντοστούπη.

“Οταν βλέπει τὸν “Α λλος  
νά ἀποσπάει ἀπὸ πάνω του τὸ  
νάνο καὶ νά τὸν πετάει μα-  
κριά του, τὰ μάτια τοῦ Ἐλ-  
ληνα ἀστράφτουν ἀπὸ χαρά.

“Ἐπιτέλους!, σκέπτεται.  
Θά δοκιμάσω τώρα τὴν νέα  
ἔφεύρεσί μου! ”Ας δώση ὁ  
Θεός νά είναι ἀποτελεσματι-  
κή καὶ νά ἔξοντώσῃ ἔνον ἀπὸ  
τοὺς τρομερώτερους ἔχθρους  
ποὺ ἔχει γνωρίσει ποτὲ ἡ Ἀν-  
θρωπότης!»

Τὸ Τέλος  
ἐνὸς Κτήνους!

 ΗΚΩΝΕΙ τὸ πι-  
στόλι του σημαδεύει καὶ πιέ-  
ζει τὴ σκανδάλη. Μιὰ φλόγα  
τινάζεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ  
ὅπλου, ἀνεθαίνει γοργά καὶ  
ἄγγιζει τὸ ρομπότ.

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι

καταπληκτικό και τρομακτικό.

Τὸ ἱπτάμενο μετάλλινο κορ  
μὶ τοῦ μηχανικοῦ γίγαντα  
ἀπόπλει φωτιά!

Φλόγες διγαίνουν ἀπὸ τὰ  
μπράτσα του, τὸ κεφάλι του  
καὶ τὸ στῆθος του. Ἀπὸ τὸ  
σπηλαιούστα τὸ σώμα του διγαί-  
νει ἔνα ύπόκωφο θογγυτὸ-  
ποὺ θυμίζει πληγωμένο ἵππο-  
πότασιο!

·Ο· Αλλος γέρνει και  
φρυξίζει γά πέφτη!

Πλέφτει, άργα στήν άρχη και πιὸ γιοργά ἔπειτα, σὰν ἔνα πυροτέχνημα, καὶ προσγειώνεται μὲ τρομακτικὸ γδοῦπο μέσα στὸν κῆπο τῶν Ὑπερανθρώπων!

Καθώς συγκρούεται μὲ τή γῆ, τὸ μετάλλινο κορμί του γιγάντιου ρομπότ έξαρθρώνεται! Τὸ κρανίο του ἀνοίγει στὰ δυσά!

**Από τὸ στήθος του, τὰ μπράτσα του καὶ τὸ κεφάλι του ξεπηδοῦν διάφορα ἐλαττήρια, ροδάκια καὶ ἄλλα ἔξορτά τημάτα, πού ἀποτελοῦνται τοὺς μυῶνες, τὰ νεῦρα καὶ τὰ διάφορα δργαντα τοῦ ρουπότ!**

Ο Α λ λ ο σ, δι μετάλλινος γίγαντας, τὸ κτηνῶδες ρομπότ, δι τρομερός καὶ ἀδυσώπητος ἔχθρος τῆς Ἀνθρωπότητος, ἡ ἀνθρωπόμορφη μηχανή μὲ τὸν τεχνητὸν ἐγκληματικὸν ἐγκέφαλο, δὲν ύπάρχει πιά!

Τό πιστόλι τοῦ Ἐλ  
Γκρέκο, ἐφοδιασμένο μὲν  
μιὰ νέα ἐφεύρεσι, τρομερώτε-  
ρη ἀπὸ κάθε προηγούμενή.  
τὴν ἔξωγή τωσε!

— Εύχαριστώ, Θεέ μου!,  
μουρμουρίζει ό "Ελληνας. Ευ-  
χαριστώ που μου έδωσες τή-  
χαρά νά έξοντώσω έναν έ-  
χθρό τών διθρώπων!

**Ο Κοντοστούπης**, ποὺ τα-  
ξίδευε ἀκόμιμαι στὸν ἀέρα, θλέ-  
πει αὐτὸ ποὺ συνέβη καὶ ή-  
ψυχή του πλημμυρίζει ἀπὸ ἀ-  
γιαλίασσα.

Γέρειν τὸ μικροσκοπικὸν κορμὸν, χαμηλώνει γοργά, καὶ προσγειώνεται δίπλα στὸν πεσμένον καὶ ἔχαρθρωμένον γίγνεται.

— Εί... είναι νεκρός; ρωτάει τὸν "Ελληνα διστακτικὰ καὶ μὲ κάποιο φόβο.

— Ναι, απαντάει ὁ Ελ<sup>έ</sup> Γκρέκο.

Ο Κοντοστούπης φουσκώνει τὸ στήθος του καὶ μ' ἔνα πῆδημα βρίσκεται πάνω στὸ ρομπότ κι' ἀρχίζει νὰ χοροπηδάει.

— Ζήτωωα!, ούρλιάζει. Σὲ φάγαιμε, παλιορομπότ!

Καὶ κατασκευάζει στὸ πῦ  
καὶ φῖ ἔναποιητικὸ ἀνοσ-  
ούργημα:

«Δὲν υπάρχει πιά ό "Αλλος,  
τὸ φριχτὸ ρομπότι!

Μὰ νὰ ξέρετε δτι,  
κι' ἀν ὑπῆρχε ἀκόμα,

Θὰ τοῦ ξεχαρβάλωνε τὸ

(σῶμα! Σὰν σ' ἀρέση, ρομποτάκι  
Ἐγνωστέοντα δπ' τῶν 'Υπερου-

τὸ σπιτάκι!  
Γιούχουμουνου!»

Μιά κόκκινη μορφή σκίζει

τὸν δέρα καὶ προσγειώνεται δίπλα στὸν Ἐλ Γκρέκο.

Ἐίναι δὲ ὁ Ὑπεράνθρωπος καὶ τὸ πρόσωπό του είναι γεμάτο ἀπογοήτευσι.

— Μοῦ ξέφυγε!, μουρμουρίζει. Ὁφάουστ μοῦ ξέφυγε! Δὲν μπόρεσα νὰ τὸν... Θέέ μου! Ὁ "Α λλος είναι αὐτὸς ἔδω; Τὸν σκότωσες, "Ἐλ ληνα;

"Ο Ἐλ Γκρέκο κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Ναί! Τὸ μαστικὸ τοῦ ρομπότ ήταν ἀπλὸ καὶ ἀπορῶ πῶς δὲν τὸ εἶχα μαντέψει νωρίτερα! Γιά νὰ λειτουργήσουν, τὰ διάφορα ἔξαρτήματά του χρειάζονται ἔνα συντονιστὴ ποὺ νὰ ρυθμίζῃ καὶ νὰ συγχρονίζῃ τὶς κινήσεις τους! χρησιμοπόλεσα, λοιπόν, μιὰ ἀποσιντονιστικὴ ἀκτίνα, ποὺ ἔκανε τὰ ὅργανα του νὰ δουλεύουν τὸ καθένα δπως ἡθελε! Αὐτὸ προκάλεσε τόσο μεγάλη τριβὴ μεταξύ τους, ώστε δημιουργήθηκε ὑψηλὴ θερμότητα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ρομπότ καὶ δὲ μηχανικὸς ἀνθρωπὸς ἀρπαξε φωτιά!

Ο Κοντοστούπης ἔξακολου θεῖ νὰ χορεύῃ πάνω στὸ ρομπότ καὶ νὰ τραγουδάει:

«Ζήτω τοῦ Ἐλ Γκρέκο ποὺ ἄφησε τὸν "Αλλο σέκο!"»

Ξαφνικά, ἔνα ἐλατήριο γαντζώνεται στὸ παντελόνι τοῦ Κοντοστούπη. Ο νάνος γίνεται κατάχλωμος καὶ ἀρχίζει νὰ τρέμη σάν καλάμι στὸν ἀνεμο.

— Μή, "Α λλο ε μου!, τραυ

λίζει ἵκετευτικά. Μή, καλέ μου! Μή, χρυσέ μου! Δὲ σὲ σκότωσα ἔγώ! Μή μὲ τραβᾶς ἔτσι καὶ πιάνεται ἡ καρδιά μου!

Κάνει νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ παντελόνι του, μὰ ἔνα ὄλλο ἐλατήριο πετάγεται μέσα ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ρομπότ καὶ τυλίγεται γύρω ἀπὸ τὸ πόδι του!

— Σῶστε με!, ιούρλιάζει μὲ ἀπόγυνωσι δὲ Κοντοστούπης. Μὲ σκοτώνει τὸ κτῆνος! Πεθαίνω!

Καὶ σωριάζεται λιπόθυμος πάνω στὸ σῶμα τοῦ "Αλλος!"

·Δικαιονός  
ἀπὸ Λάσπη!

 ΦΑΟΥΣΤΑ ἔχει στὸ μεταξὺ ἀρχίσει νὰ λυγίζῃ κάτω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς "Αστραπῆς". Τὸ ὅμορφο ὄλλο σα τανικὸ πρόσωπό της είναι συ σπασμένο ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι πόνου, ἀπογυνώσεως καὶ μανίας καὶ ἀπὸ τὸ στήθος τῆς βγαίνουν θαθειὰ βογγυγτά!

Τὰ γόνατά της λυγίζουν καὶ φίνεται ἔτοιμη νὰ σωριάστῃ χάμω.

Ξαφνικά ὅμως, καθώς δὲ ὁ Ὑπεράνθρωπος ·κι' δὲ Ἐλ Γκρέκο προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος της γιὰ νὰ βοηθήσουν τὰ δυὸ παιδιά ἡ Φάσουστα καταβάλλει μιὰ ὑπέρτατη προσπάθεια, τεντώνει τὰ γόνατά της καὶ ἀπογειώνεται!

Δέν προλαβαίνει ὅμως νὰ ἀπομακρυνθῇ καὶ νὰ συνέλθῃ!

‘Ο “Ελληνας σηκώνει τὸ πιστόλι του καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη τῆς διασπαστικῆς δύομι κῆς ἐνεργείας!

Τὸ κορμὶ τῆς κόρης τοῦ Φάουστ δὲν διαλύεται, χάρις στὶς προστατευτικὲς συσκευές μὲ τὶς δόποις εἶναι ἔφωδισμένο. Τὸ χτύπημα δύως ποὺ δέχεται εἶναι τόσο δυνατό καὶ ἡ ἔξαντλησίς της τόσο μεγάλη, ώστε ἡ Φάουστα συσπάται φριχτά, οὐρλιάζει ἀνατριχιαστικά καὶ πέφτει πάλι μὲ τὶς αἰσθήσεις τῆς χαμένεις!

Γοργός σὰν ἀστραπή, δ ‘Ε λ Γ κ ρ ἐ κ ο τὴν ἄρπαζει, τὴν μεταφέρει στὸ ἐργαστήριό του καὶ τὴν ἔσπλωνει πάνω σ’ ἔνα μαρμάρινο τραπέζι. “Επειτα, πιέζει ἔνα κουμπὶ καὶ μιὰ συσκευὴ κάτω ὅπο τὸ τραπέζι μπαίνει σὲ λειτουργία.

‘Η Φάουστα εἶναι αἰχμάλωτη τώρα! ‘Η κόρη τοῦ Φάουστ δὲν μπορεῖ πιὰ νὰ κινηθῇ! ‘Η συσκευὴ ποὺ εἶναι κάτω ὅπο τὸ τραπέζι τὴν τυλίγει μὲ ἰσχυρότατα κύματα ποὺ κρατοῦν τὸ κορμὶ τῆς ἀσάλευτο, δεμένο μὲ ἀόρατα δεσμά!

Γεμάτος ίκανοποίησι, δ ‘Ε λ Γ κ ρ ἐ κ ο κατεβαίνει πάλι στὸν κῆπο, ὅπου οἱ φίλοι του προσπαθοῦν νὰ συνεφέρουν τὸν Κοντοστούπη.

‘Ο νάνος ἀφήνει ἔνα στεναγμό, ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ μουρμουρίζει:

— “Ἄγιε Πέτρο μου, ἀφησέ με νὰ μπῶ στὸν Γιαράδεισο! Εἴμαι δὲ Κοντοστούπης, δὲ ‘Υπερκοντοστούπης! ‘Εγὼ οικότωσα τὸν Φάουστ κι’ ἔγω ἐξώντωσα τὸν ”Α λ λ ο, τοὺς δύο μεγαλύτερους ἔχθρους τοῦ κόσμου!

— Ψεύτη!, λέει δὲ Κεραυνός. Τὸν ”Α λ λ ο τὸν ἔξωντωσε δὲ ‘Ε λ Γ κ ρ ἐ κ ο!

— Ποῦ... ποῦ... ποῦ τῷμαθεῖς, “Άγιε Πέτρο μου; τραυλίζει δὲ νάνος. Δέ... δὲν ήθελα νὰ πῶ ψέματα! ‘Ο θελέσθιούλης μ’ ἔθαλε νὰ πῶ τὸ ψέμα αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ μ’ ἀφήσῃς νὰ μπῶ στὸν Παράδεισο! “Άγιε..

Σωπαίνει. Κυττάζει γύρω καὶ καταλαβαίνει τὴν γκάφα του. Δὲν κουβεντιάζει μὲ τὸν ”Άγιο Πέτρο, ποὺ κρατάει τὰ κλειδιά τοῦ Παραδείσου, ἀλλά μὲ τόν... Κεραυνό!

Πετάγεται δρθιος καὶ ἔτοιμάζεται νὰ πῆ κάτι, δταν... ἀρχίζουν δλοι νὰ βουλιάζουν μέσα στὸ χῶμα, ποὺ ἔχει γίνει πάλι σὰν παχειὰ λάσπη!

— ‘Απογειωθῆτε!, φωνάζει δὲ “Ελληνας. ‘Απογειωθῆτε, πρὶν εἶναι πολὺ ἀργά! ‘Ο Φάουστ ἔθαλε, φαίνεται, πάλι σὲ λειτουργία τὴ συσκευὴ του!

Μὲ πολλὴ δυσκολία, οἱ ἡρές μας κατορθώνουν νὰ ξεκολλήσουν τὰ πόδια τους ἀπό τὴ λάσπη καὶ νὰ πετάξουν στὸν ἀέρα!

‘Απὸ ἐκεῖ βλέπουν κάτω τὴν πόλι τῆς Νέας ‘Υδρκης νὰ βυθίζεται ἀργά μέσα στὸ μαλακὸ ἔδαφος!

Βλέπουν τοὺς διαθάτες νὰ

χώνωνται σιγά - σιγά μέσα στή λάσπη! Τά αυτοκίνητα χυθίζονται μέσα στήν πολτοποιημένη δσφαλτο! Τά κτίρισ χώνονται μέσα στή γῆ, σάν πέτρες πού τίς άκουμπαίει κα νείς πάνω σε πολὺ μαλακό ζυμάρι!

— Έμπρός νά θοηθήσουμε τούς άνθρωπους πού κινδυνεύουν!, φωνάζει δ 'Υπεράνθρωπος.

Έπακούοντας στήν έκκλησί του, δλοι, δάκρυα κι' δ Κοντοστούπης άρχιζουν ξα κουραστικό καί δύσκολο έργο διασώσεως.

Χαμηλώνουν πάνω άπό τούς δρόμους, άρπαζουν άπό

τά χέρια τούς άνθρωπους, τούς ζεκολλούν άπό τή λάσπη καί τούς κουβαλούν μέσα στά γύρω κτίρια.

Μά ή σωτηρία αύτή δέν είναι πλήρης, γιατί σιγά - σιγά καί τα κτίρια, μαζί με τούς άνθρωπους πού περιέχουν, θά χαθούν κι' αυτά μέσα στόν ώκεανό τής λάσπης!

«Ιρέπει νά βρω κάποιον τρόπο νά σταματήσως τό κακό ριζικά, σκέπτεται δ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο καθώς κουβαλάει ξα γέρο πού είχε κολλήσει στή λάσπη. Διαφορετικά, δλόκληρη ή Νέα Υόρκη θά βουλιάξῃ καί έκατομμύρια δινθρωποι θά πεθάνουν!»

Άφήνει τό γέρο μέσα σ' ένα σπίτι καί πετάει δλόσια πρός τό σπίτι τών Υπερανθρώπων. Έκει, μπαίνει μέσα στό έργαυτήριό του άπό τό παράθυρο καί προσγειώνεται.

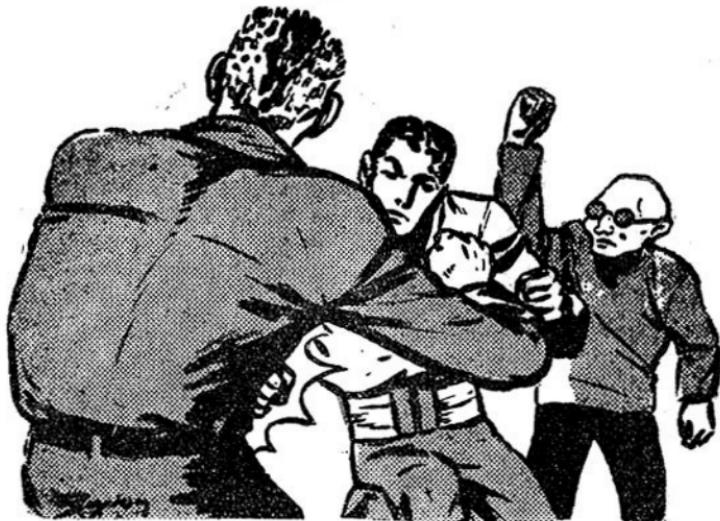
Η Φάουστα είναι πάντα ξαπλωμένη πάνω στό μαρμάρινο τραπέζι, δικίνητη. «Έχει συνέλθει τώρα καί τά μάτια της έξακοντίζουν σπίθες μίσους καθώς κυττάζουν τόν Ελληνα. Άμεσως γμώς, τά μάτια της παίρνουν μιά γλυκειά καί γοητευτική έκφραση καί καρφώνονται στά μάτια τού δ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο.

— Έλευθέρωσέ με, «Ελληνα!, μουρμουρίζει τό κορίτσι μέ μελωδική φωνή. Έλευθέρωσέ με!

«Ο δ 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο νοιώθει κάτι σάν μούδιασμα στήν ψυχή καί ή απέχθεια πού νοιώθει γιά τήν έγκληματική αύ



Ο "Ελληνας" χώνεται στή λάσπη  
άς τά γνατά!



‘Η σύγκρουσι είναι τρομακτική, σωστή γιγαντομαχία!

τή γυναῖκα ἔλαττώνεται ξα-  
φνικά.

Μέσα του, μέσα στὸ μυαλό του καὶ στὴν ψυχή του, νοιώθει μιὰ γοητευτική φωνή νὰ λέηται:

«Ἐλευθέρωσέ με! Ἐλευθέρωσέ με! Ἐλευθέρωσέ με!..»

Χωρὶς νὰ ξέρῃ τὶ κάνει, δὲ Ἔλληνας πηγαίνει κοντά στὸ τραπέζι καὶ ἀπλώνει τὸ χέοι του γιὰ νὰ πιέσῃ τὸ κουμπί καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Φάουστα!

Μιὰ στιγμὴ δύμας πρὶν τὸ δάχτυλό του ἀγγίξῃ τὸ κουμπί, ξνα χέρι τὸν ἄρπαζει ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν τραβάει πίσω!

‘Ο Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο γυρίζει καὶ ἀντικρύζει τὴν Ἀστραπή.

Συνέρχεται ἀμέσως!

— Εὐχαριστῶ, Ντιάνα!.  
λέει στὴν ἀγαπημένη του. Αὐτὸ τὸ τέρας ἔχει μάτια ποὺ μαγνητίζουν! Κλείσε της τὰ μάτια μὲνα καντῆλι!

Τὸ Κῦμα 1,111:

**Α** ΥΣ Σ Α ζωγραφίζεται τώρα στὰ χαρακτηριστικά τῆς κόρης τοῦ Φάουστ, καθὼς ἡ Ἀστραπή τῆς δένει τὰ μάτια.

— Σᾶς μισῶ!, ούρλιάζει.  
Μὲ αἰχμαλωτίσατε, μὰ ὁ πατέρας μου θὰ μὲ ἐλευθερώση! Ποιός δύμας θὰ μπορέσῃ νὰ σώσῃ τὴ Νέα Ύόρκη, καὶ διλόκληρο τὸν κόσμο ἀπὸ τὸν φθειρανδρὸ τῆς λάσπης μέσα

στὸν ὅποιο θὰ θυθιστοῦν;

Χωρὶς νὰ δίνη καμμιά σημασία στὰ λόγια της, ό 'Ε λ Γ κ ρ ἐ κ ο κάθεται μπροστά ο' ἔνα τραπέζι καὶ θυθίζεται σὲ σκέψεις.

'Αφοῦ δ Φάουστ μπορεῖ νὰ κατευθύνῃ τὴν καταστρεπτική δύναμι, ποὺ μεταβάλλει τὸ ἔδαφος σὲ λάσπη, πότε πρὸς τὴ Νέα Ύόρκη καὶ πότε πρὸς τὴν Οὐάσιγκτων, θὰ πῆ δι τὴ συσκευὴ του λειτουργεῖ μὲ κύματα.

Τὶ κύματα ὅμως; "Αν δ 'Ε λ: Γ κ ρ ἐ κ ο μποροῦσε νὰ τὰ συλλάθῃ καὶ νὰ βρῇ τὴν προέλευσί τους;

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, κατεβάζει ἀπὸ ἔνα ράφι μιὰ μικρὴ στρογγυλὴ μηχανὴ, τὴν ἀκουμπάει μπροστά του καὶ τὴν βάζει σὲ κίνησι. "Επειτα, τοποθετεῖ στὰ αὐτιά του δυὸ ἀκουστικὰ καὶ παρακολουθεῖ μὲ προσοχὴ τὸν ἥχο ποὺ ἀφήνουν, ἐνῶ μὲ τὸ ἔνα του χέρι γυρίζει ἀργά ἔνο κουμπί.

Μέσα ἀπὸ τὰ ἀκουστικὰ ἀκούγονται σιγανά σφυρίγματα, ἐλαφροὶ κρότοι, τριξίματα, συρίζματα.

Ξαφνικά, ἔνας παρατεταμένος ἥχος ἀντηχεῖ! Εἶναι σὰν τὸ σφύριγμα μιᾶς ἀντιαεροπορικῆς σειρήνας, ποὺ σημαίνει λῆξι τοῦ ουναγερμοῦ.

'Ο 'Ε λ Γ κ ρ ἐ κ ο ἀγνοοκιρτάει.

— Αὐτὸ εἶναι!, μουρμουρίζει. Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι ἔνα ἐντελῶς ἄγνωστο κύμα, ποὶ ἔχει μῆκος 1.111! "Αν κατερθώσω νά...

Σωπαίνει, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του λάμπει δπὸ ξαφνική χαρά.

'Η Ἀστραπὴ πηγαίνει κοντά του καὶ σκύβει ἐπάνω του.

— Βρῆκες τίποτα, 'Ε λ Γ κ ρ ἐ κ ο; ρωτάει μὲ ἀγωνία.

— Ναι! Νομίζω δι τι θρῆκα τὶ προκαλεῖ τὴν τρομερή αὐτὴ καταστροφή! Εἶναι ἔνα κύμα ποὺ ἔχει μῆκος 1.111. Καὶ, δπως ξέρω, μόνο μιὰ οὐσία στὴ φύσι μπορεῖ νὰ παραγάγῃ τὸ κύμα αὐτό: ή Δυναστῖς! Η οὐσία δημος αὐτὴ εἶναι τόσο σπάνια, ώστε δὲν πιστεύω νὰ μπορῇ νὰ κατασκευάσῃ κανεὶς δυὸ συσκεύες ποὺ νὰ παράγουν τὸ κύμα 1.111! "Αν, λοιπόν, καταστρέψουμε τὴ συσκευὴ ποὺ ἔχει δ Φάουστ, ὁ κόσμος θὰ σωθῇ!

— Πῶς δημος μπορεῖ νὰ γίνη αὐτό; ρωτάει ἡ Ἀστραπή.

— "Έχω μιὰ ιδέα!, ἀπαντάει ὁ Ἐλληνας. "Αν πετύχῃ, δ Δόκτωρ Φάουστ θὰ δοκούμασῃ τὴ μεγαλύτερη ἔκπληξη τῆς ζωῆς του!

Παύρνει διάφορα ὅργανα καὶ ἔξαρτήματα καὶ, μὲ γοργὲς κινήσεις, κατασκευάζει ἔνα μεγάλο παράξενο μηχάνη μα μὲ διάφορες ρόδες καὶ λουριά καὶ ἔμβολα καὶ λυχνίες.

"Οταν τελειώνει, τὸ δοκιμάζει καὶ τὸ ξανδοκιμάζει καὶ στὸ τέλος κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ φαινερή ίκανοτοιησι,

— Νομίζω, λέει στήν 'Αστραπή, δτι είμαι έτοιμος! "Έλας έδω κοντά και τράβηξε αύτό τό μοχλό! Θέλω έσύ νά κάνης τόν Φάουστ νά δοκιμάσῃ τή μεγάλη ἀπογοήτευσι!

— Μά τί είναι ή συσκευή αύτή; ρωτάει ή Ντιάνα.

— 'Η συσκευή αύτή παράγει ένα κῦμα, που ἀκολουθώντας τό κῦμα που ἐκπέμπει ό Φάουστ, θά χτυπήσῃ και θά κεραυνοθόληση τήν τρομερή συσκευή του! Τράβηξε τό μοχλό!

"Η 'Αστραπή ἀπλώνει τό χέρι της...

\* \* \*

Στὸ μεταξύ, ἐνῶ ή πόλι τῆς Νέας 'Υόρκης βουλιάζει ὄλοένα μέσα στὴ λάσπη, ό Δόκτωρ Φάουστ είναι καθημένος μέσα στὸ κρησφύγετό του, μπροστά στὸ ραδιοπομπό του.

Λίγο πιό πέρα, ή ἀλλόκοτη συσκευή του, ή ὑδρόγειος σφαῖρα μὲ τὰ ἀμέτρητα κουμπάκια, στριφογυρίζει μὲ γάλη ταχύτητα βουτίζοντας σὸν σιδύρα.

— 'Εκδικοῦμαι!, οὐρλιάζει ό Φάουστ στὸ ραδιοπομπό. Χό, χό, χό, χό! 'Εκδικοῦμαι! 'Η Νέα 'Υόρκη πεθαίνει σιγά - σιγά! Ό κόσμος ὄλος θὰ πεθάνῃ σιγά - σιγά! Θὰ τιμωρηθοῦν οἱ 'Υπεράνθρωποι κι' ό 'Ε λ Γ κ ρ ἐ κ ο, γιατὶ ζέωντασαν τό ρομπότ μου και αἰχμαλώτισαν τήν κόρη μου! "Άν δὲν ἐλευθερώσουν

τή Φάουστα, ή Νέα 'Υόρκη θὰ καταστρα...

Ξαφνικά, ένας τρομακτικὸς κρότος ἀντηχεῖ μέσα στὸ κρησφύγετο και μιὰ ἔκτυφλωπή λάμψι χτυπάει τήν περιστρεφόμενη συσκευή, θαμπώντας και ζαλίζοντας γιὰ μιὰ στιγμὴ τό σατανικό γεροντάκο!

"Οταν συνέρχεται —σχεδὸν ἀμέσως— και κυττάζει γύρω, θλέπει τή συσκευή του, τή συσκευή μὲ τήν όποια ἐσκόπευε νά καταστρέψῃ τὸν κόσμο, τοσκιαμένη και σκορπισμένη σὲ χίλια κομμάτια!

Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη, ό 'Ελ Γ κ ρ ἐ κ ο και οἱ 'Υπεράνθρωποι είχαν ματαιώσει τὰ ἐγκληματικά του σχέδια!

Μιὰ φριχτή θλαστήμια θγαίνει ἀπὸ τό στήθος τοῦ Δόκτορος Φάουστ! Μὲ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ μιὰ ἔκφρασι μίσους, ἀπλώνει τὸ χέρι του και πιέζει ἔνα κουμπάκι σ' ἔνα ρολογάκι που είναι περασμένο στὸ ὅλλο του χέρι.

'Αιμέσως ό Φάουστ γίνεται ἀρστός! Τὸ σῶμα του χάνεται και μόνο τὸ γέλιο του ἀντηχεῖ διαθολικὰ μέσα στὸν ἀστειο ἀέρα:

— Χό, χό, χό, χό! 'Ο πόλευμος δὲ σταμάτησε ἀκόμα, 'Ελ Γ κ ρ ἐ κ ο! Χό, χό, χό, χό!

... 'Η Νέα 'Υόρκη ἔχει σωθῆ! Τὰ κτίρια και οἱ ἀνθρώποι δὲν βυθίζονται πιά μέσα στὴν καταραμένη λάσπη τοῦ Φάουστ! Ή ἐλπίδα ξαναγυρίζει στὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων, που είχαν δῆ τὸ θάνατο —τὸν

πιὸ φριχτὸ θάνατο ποὺ μπορεῖ νὰ γίνη — μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια!

Τὸ Καλὸ εἶχε νικήσει τὸ Κακό! Τὸ Φῶς εἶχε νικήσει τὸ Σκοτάδι!

Μέσα στὸ ἔργαστηριό του, ὁ Ἐλ Πρέσβυτος, διακούστηκες "Ἐλληνας Υπεράνθρωπος, εἶναι εὐτυχισμένος!"

"Ἔχει ἔξοντάσει τὸν "Α λλο καὶ ματαίωσε τὰ σχέδια τοῦ Φάουστ!"

"Ἡ Ἀστραπή, ὅρθια μπροστά του, τὸν κυττάζει μὲ ἀπέραντη τρυφερότητα καὶ ἀπεριόριστο θαυμασμό. Γι' αὐτὴν ὁ Ἐλ Πρέσβυτος, ἀντιπροσωπεύει τὸν τέλειο ἄντρα. Ὡραῖος, ἀλλὰ μὲ ἀνδροπρεπῆ χαρακτηριστικά! Δυνατός! Θαρραλέος! Ριψοκίνδυνος! Μεγαλοφυής! "Ετοιμος νὰ θυσιάσῃ κάθε στιγμὴ τὸν ἑαυτό του γιὰ τὸ καλὸ τῆς Ἀνθρωπότητος!"

— "Ἀγαπημένη μου, λέει ὁ Ἐλληνας, ἐλπίζω νὰ μπορέσουμε πολὺ σύντομα νὰ ἀπαλλάξουμε τὸν κόσμο καὶ ἀπὸ τοὺς δύο ἀλλούς ἔχθρούς του τὸν Φάουστ καὶ τὴν Φάουστα! Τότε...

Καθώς μιλοῦν ἔτσι, δὲν ξέρουν ὅτι ὁ σατανικὸς Φάουστ μὲ τὸ κορμὸν ἐντελῶς ἀδρατο, μπαίνει ἔκεινη τὴ στιγμὴ στὸ δωμάτιο! Ὁ ἀδράτος γέρος πηγαίνει κοντά στὸ τραπέζι, διποὺ εἰναι ξαπλωμένη ἡ Φάουστα, καὶ πιέζει τὸ κουμπὶ τῆς συσκευῆς ποὺ τὴν κρατάει αἰχμάλωτη!

"Η κόρη του ἐλευθερώνεται! Μὲ μιὰ γοργὴ κίνησι, πιέζει τὸ κουμπάκι τοῦ μικροῦ ρολογιοῦ, ποὺ εἰναι περασμένο στὸ ἀριστερὸ χέρι της, καὶ.... γίνεται κι' αὐτὴ ἀδρατή!

— Τώρα, λέει ὁ Ἐλ Πρέσβυτος, ἀς δυσχοληθοῦμε μὲ τὴ Φάουστα! Θά προσπαθήσω νὰ τὴν κάνω καλή! Θά....

Σταματάει κατάπληκτος μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ δύσιο μαρμάρινο τραπέζι.

— Χάθηκει, φωνάζει. Πῶς.. Ἀπὸ ἔξω ὀκούγεται τὸ σαρκαστικὸ διασθολικὸ γέλιο τοῦ Φάουστ:

— Χδ, χδ, χδ! Θά τὰ ξαναπούμε, "Ἐλληνα! Χδ, χδ, χδ, χδ!"

## Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὃπο Θάνου "Αστρίων".

"Απαγγείλεται ἡ ἀναδημοσίευσίς --- 'Αποκλειστικότης «Υπερανθρώπου»

**ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ**

## ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ ΜΑΣ

**Θ. ΤΖΑΝΕΤΗΝ**, "Ανω Πετρόλωνα: Εύχαριστώ πολὺ γιά τό δημόρο χρήματα σου. Ό μεγάλος 'Υπερκοντοστούπης άκονίζει τή... μότη του! ΣΑΚΗΝ ΘΩΜΑΙΔΗΝ, Καθάλαν: Σοῦ ἔστειλα ήμερολόγιο. Τάς αισθήματά σου σε τιμούν. \* Δ/Σ ΚΟΝΤΟΡΡΗΓΑΝ, Αθήνας: Σοῦ ἔστειλα ήμερολόγιο. \* Ζ. ΠΡΑΤΣΙΝΗΝ, Νεάπολι: Σοῦ ἔστειλα τό ένα τεύχος. Τάς άλλως θά τά παραγγελίες στό τοπικό πρακτορείο έφημεριδών. Εύχαριστώ γιά τά θερμά λόγια σου. \* Ι. ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΝ, Λεθάδειαν: Σοῦ τά ἔστειλα. Εύχαριστώ γιά τά συγχαρητήρια. \* Γ. ΓΑΛΕΟΝ, Καλαμάκι: Καὶ πάλι μπράσο γιά τίς προσπάθειές σου. Σοῦ ἔστειλα τά τεύχη. \* Δ. ΚΟΡΔΑΤΟΝ, Γούβαν: Εύχαριστώ γιά τό γράμμα. \* Φ. ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΝ, Γούβαν: Τάς αισθήματά σου γιά τόν 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο σε τιμούν. \* Π. ΣΩΝΤΗΡΗΝ, Γούβαν: Μπράσο γιά τόν πατριωτισμό σου. \* Β. ΠΡΑΤΙΛΟΝ, Λαμίαν: Σοῦ ἔστειλα ήμερολόγιο. \* ΑΝΑΣΤ. ΣΑΛΒΑΝΟΝ, Κέρκυραν: Σοῦ ξανάστειλα ήμερολόγια. Εύχαριστώ γιά τά θερμά λόγια σου. Φρόντιζε γιά τή διάδοση τό περιοδικό σου! \* Γ. ΚΑΣΚΑΒΕΛΗΝ, Θήβας: Τό ένθουσιωδες γρέμια σου μέ συγκινήσες. Τά λόγια σου ήταν μιά θητική Ικανοποίηση γιά μένα. Ή ιστορία τού Κοντοστούπη, τό Τσιπιτσού και τού Φόουστ είναι πολὺ μεγάλη και μόνο διαθέαζοντας δόλη τή σειρά τών τευχών τού 'Υπερανθρώπου' μπορεί κανείς νά την μάθῃ. Πάντως, δ Φάουστ ήταν ένας τρελλός έπιστημαν, δ Κοντοστούπης ένας άπλος δημοσιογράφος και δ Τσιπιτσού ένας τερατάκι όπό άλλο πλανήτη. \* ΛΙΤΣΑΝ ΦΥΤΡΟΥ, Γούβαν: Συγχαρητήρια γιά τά αισθηματά σου! \* ΣΤΑΜΑΤΟΠΟΥΛΟΝ Τρίπολιν: Ή πολύχρωμη κάρτα μέ τούς 'Υπερανθρώπους διανέμεται μάνο μαζί μέ τό προηγουμένου τεύχος, τό 47. 'Ο Κοντοστούπης, λέει, δε ο' έχει άναγκη! 'Έχει καρδιά... δρόχο! \* ΧΡ. ΨΥΧΟΓΙΟΝ, Βεσσα-

ράν Σπάρτης: Σοῦ ἔστειλα τά 4 τεύχη, ποù κάνουν 8.000 καὶ σοῦ ἐπέστρεψα τά ρέστα 5.000. \* Δ. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΝ, Βόλον: Σοῦ ἔστειλα αύτά ποù ζήτησε. Εύχαριστώ θερμά γιά τή διάδοση τού περιοδικού! \* ΕΜ. ΠΑΜΠΟΥΚΑΝ, Πετρούσσαν Δράμας: Μπράσο σου και πάλι γιά τή διάδοση τού περιοδικού! Οι διαγωνισμοί μέ δώρα άπα υπερένονται όπό τό νόμο. \* Ι. ΕΥΑΓΓΕΛΙΑΔΗΝ, Βόλον: Σοῦ ἔστειλα 2 τεύχη καὶ 5 έξιώνυμα και σοῦ ἐπέστρεψα 18.000 δραχ. ρέστα. \* Π. ΜΠΟΤΙΝΗΝ, Ν. Πεντελῆν: Σοῦ τά ἔστειλα, \* Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΝ, Βόλον: Εύχαριστώ γιά τόν ένθουσιασμό σου! Είκονα τού Κεραυνού περιέχεται στήν πολύχρωμη κάρτα ποù μοιράστηκε μαζί μέ τό τεύχος 47. \* ΕΛ. ΒΕΝΟΥΤΣΟΝ Νεοχώρι Ρόδου: Εύχαριστώ γιά τό δρόμον και συγκινητικό γράμμα σου! Σοῦ ἔστειλα ήμερολόγια. \* ΔΑΣΕΛΦΕΣ ΣΕΤΤΑ, Αθήνας: Τό γράμμα σας ήταν ένα φυχικό τονωτικό γιά τόν κ. Αστρίτη. Δέν έρει πώς νά σας έκφραστη τίς εύχαριστείς του γιά τά λόγια ιατρικών και γιά τίς προσπάθειές σας γιά τό περιοδικό. Ό 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο δέν παραμέρισε τόν 'Υπερανθρώπο, άλλα έπειβανει διταν χρειάζεται ένας μεγαλοφυής έγκεφαλος γιά νά νικηθῇ τό 'Εγκλημα. Εδχομαι ή μπόρα ποù περάσατε νά είναι ή τελευταία. \* Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΝ, Αθήνας: Ό Κοντοστούπης είναι πύρ και μανία έναντινον σου! Άλλοιμον σου, δην σέ αρπάξη καμμιά μέρα στίς... μικροσκοπικές χερούκλες του! \* ΧΡ. ΣΠΕΤΣΙΕΡΗΝ, Βοτανικόν: Σοῦ ἔστειλα ήμερολόγιο. Γιά τά τεύχη στείλε κανένα δικό σου στά γραφεία μας, γιατί συχνά χάνονται στό ταχύδρομειο. \* Γ. ΚΑΠΟΓΛΟΥ, Ανατολή Ίωσινων: Σοῦ ἔστειλα ήμερολόγιο. Εύχαριστώ γιά τή διάδοση τού περιοδικού. \* ΑΛ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΝ, Θεσ(ν)ίκη: Σοῦ ἔστειλα τά τεύχη. Ό Κοντοστούπης, λέει, δε θερθῇ γιατί φεύγεται

μήπως χαλάσῃ τὸ Λευκὸ Πύργο! \* Γ. ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΗΝ, Θεσσαλίην: Σου ἔστειλα τὰ τεύχη. \* Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ και Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, Θεσσαλίην: Εὐχαριστῶ γιά τις προσ πάθειές σας γιά τὸ περιοδικό. Σᾶς ἔστειλα ήμερολόγια και 2 έξωφύλλα τόμων. \* Κ. ΣΑΛΑΣΙΔΗΝ, Δραπετσώνα: "Ἐστειλα τὸ τεῦχος. Εἶναι ἀγνωστή η προσλευσις τοῦ Ἔκεινου. \* ΣΩΤ. ΠΕΤΡΑΤΟΝ, Αθήνας: Σου ἔστειλα ήμερολόγιο. \* ΣΤΕΦ. ΣΤΑΜΟΥΛΗΝ, Π. Φάληρον: "Ἐστειλα ήμερολόγια. Εὐχαριστῶ γιά τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ. \* ΣΤΑΥΡΟΝ ΓΙΑΝΝΑΚΗΝ, Καλλίπολιν: 'Ο Κοντοστούπης σὲ καλεῖ σὲ φύνων καρπαζάδις! Νικητής θά είναις δποιος... φάεις περισσότερες! \* ΝΙΚΗΤ. ΤΣΑΤΣΑΡΩΝΗΝ, Ρόδον: Σου ἔστειλα ήμερολόγιο. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ λόγια σου! \* Δ. ΜΑΝΔΑΛΙΟΝ, Ρόδον: 'Ο κ. Ασπρίτης σὲ εὐχαριστεῖ θερμά γιὰ τὸ βαυμασμό σου. Φωτογραφίες του δὲν στέλνει ακόμα. \* ΜΥΡ. ΠΑΠΑΔΑΚΗΝ, Θεσσαλίην:

Τὴν νέα ἔκπληξην τὴν είδες στὸ τεῦχος 47. \* ΤΖΑΝΗΝ ΣΑΛΟΥΠΗΝ. Πεντελήν: "Ἐστειλα τὸ τεῦχος. \* ΧΡ. ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ, Αράχωβαν: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ γράμμα σου. Τὰ τεύχη νὰ τὰ παραγγείλης στὸ το πικὸ πρακτορεῖο ἐφημερίδων σου τὰ φέρῃ ἀπὸ τὴν Αθήνα. \* Γ. ΜΥΚΟΝΙΑΤΗΝ, Πειραιᾶς: Εὐχαριστῶ γιὰ τὸν ἐνθουσιασμό σου. Σου ἔστειλα ήμερολόγια. \* Ι. ΚΕΡΑΤΣΑΝ, Βάρκιζαν: Σου ἔστειλα τὸ τεῦχος και σου ἐπιστρέφω 1.500 δρ., γιατὶ τὸ ήμερολόγιον διδεταὶ στοὺς ἀναγνώστες δωρεάν. Δέ σου στέλνω τὸ τεῦχος κάθε ἔνδομβα, γιατὶ συχνά χάνεται στὸ ταχυδρομεῖο.

#### Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Υ.Γ.: Μή στέλνετε τὰ γράμματά σας χωρὶς γραμματόσημα γιατὶ δὲ φάνουν στὸν προσηρισμὸ τους. "Οφσιν δὲν θάζουν γραμματόσημα, εἴτε ἀπὸ ἀμέλεια εἴτε ἀπὸ ἀφηρημάδα, νὰ μὴν παραπονοῦνται που δὲν τοὺς ἀπεντῶ, ἀφοῦ δὲν παίρνω τὰ γράμματά τους.

## ΣΕ ΛΙΓΟ

μιὰ ἔκδοσι ποὺ θὰ σᾶς γοητεύσῃ και θὰ σᾶς συναρπάσῃ!

## Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ Ίδιωτικὸς Ντέτεκτιβ

Κάτι πρωτοφανὲς στὴν ἱστορία τῶν 'Υπερανθρώπων!

Μιὰ μεγάλη ύπερπεριπέτεια τοῦ τρανοῦ... 'Υπερκοντοστούπη μαζὶ μὲ κάτι ἀλλο ποὺ θὰ ίκανοποιήσῃ ὅλους τοὺς δπαδούς τοῦ 'Ελλαγρέκο και τῶν 'Υπερανθρώπων!

## ΣΕ ΛΙΓΟ

Αγαπητοί μου φίλοι,

Έπιτέλους, ήρθε η ώρα!

Η έπιθυμία χιλιάδων άναγνωστών και —κυρίως— άναγνωστριών μας έκπληρωνται!

Στό έπόμενο τεύχος, τό 49, πού έχει τὸν τίτλο:

## Ο Γάμος τοῦ ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ

Ο "Ελληνας" Υπεράνθρωπος και ή άγαπημένη του Αστραπή, έπειτα από μιά συναρπαστική πάλη μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ Κακοῦ, ποὺ καταλήγει στὸ θάνατο —τὸ δ εύτερο θάνατο— τοῦ σατανικοῦ Φάουστ, παντρεύονται έπιτέλους!

Κουμπάρος, δηλαδή μαντέψατε δύοι σας, είναι ο κωμικός νάνος Κοντοστούπης, ποὺ μὲ τὴν καρδιὰ σπαραγμένη και μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, ένώνει τοὺς δυὸ άγαπητοὺς φίλους του γιὰ πάντα μπροστά στὸ Θεό και στοὺς άνθρωπους!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ χάσῃ τὸ τεύχος 49!

Δικός σας

ΘΛΝΟΣ ΑΣΤΡΙΤΗΣ



## Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Έδομαδιάνον Περιοδικόν  
Ηρωϊκῶν Περιπτειῶν

Τυπογραφεῖα: Γερμανοῦ Παλαιῶν  
Πατρῶν 5 (Πλατεία Κλαυθμῶνος)

Συνδρομαὶ Ἐσωτερικοῦ:

Ἐτησία δραχ. .... 110.000  
Ἐξάμηνος δραχ. .... 55 000

Συνδρομαὶ Ἐξωτερικοῦ:

Ἐτησία δολλάρια ..... 7  
Ἐξάμηνος δολλάρια ..... 4

Διευθύνσεις συμφώνων τῷ νόμῳ: Διευθυντής: ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΑ·  
ΔΗΣ, Σφιγγὸς 38. Ἀρχισυντάκτης: ΣΤΕΛΙΟΣ ΑΝΕΜΟΔΟΥΡΑΣ, Λ.  
Θηρεως 323. Προϊσ Τυπογραφείου: ΔΗΜΗΤΡ ΚΟΡΔΑΚΗΣ, Πέτρας 29.

Αριθ. 48 — ΔΡΑΧ. 2.000

Τό προηγούμενα τεύχη πωλοῦνται στὰ προσωρινά γραφεῖα τοῦ «Υ-

περιπτειῶν», ΛΕΚΚΑ 23 Ἀθῆναι

(Ἀνοικτὰ 8 1)2—1 καὶ 4 1)2  
—7 πλὴν τοῦ ἀπογεύματος τοῦ  
Σαββάτου).

Ἐμβάσματα καὶ ἐπιταγαὶ: Γεώρ-

γιον Γεωργιάδην, Σφιγγὸς 38  
(Μακρυγιάννη) Ἀειναι

Ἄριθμὸς τηλεφών. 36-373

- 1) Ὁ Υπεράνθρωπε, S. O. S. Ἡ Γῆ κινδυνεύει!
- 2) Οἱ Τερατάνθρωποι ἔκοικονται.
- 3) Τὸ κυνῆγο τῶν Ἰπταμένων Δι-
- σκῶν.
- 4) Μόνος ἔναντιον χιλίων.
- 5) Οἱ Οὐρανοῦντες καταρρέουν.
- 6) Οἱ Ὅπανθρωποι ἔξοντανονται.
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) Ὁ Μαῦρος Θεός Θανατώνει.
- 9) Κεραυνός, δὲ Γιοὺς τοῦ Ὅπεραν-
- θρώπου.
- 10) Στὰ δόντια τοῦ Λιονταρίου.
- 11) Οἱ Ἀετοὶ ἔφοροι οὖν!
- 12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
- 13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν.
- 14) Ὁ προδότης παγιδεύεται.
- 15) Ὁ Κεραυνός ὑποτάσσει τῇ Ζούγκλᾳ!
- 16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
- 17) Ὁ Αστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὅπεραν-
- θρώπου.
- 18) Κεραυνός ἔναντιον Κεραυνοῦ
- 19) Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου.
- 20) Ὁ Τρόμος τῶν Ωκεανῶν.
- 21) Βασιλίδες τῶν Ἑρυθραῖς μων.
- 22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου Ἔ-
- λέφαντα.
- 23) Ὁ Ἀστραπὴ ἐπιτίθεται.

- 24) Στὴν Ἀγκαλιά τῶν Ἐρπετῶν.
- 25) Σατούρη, δὲ Μαῦρος Ὅπεράν-
- θρώπος.
- 26) Ὁ Πόλεμος τῶν Ἀστρων.
- 27) Ὅπεράνθρωπος ἐναντίον Ὅπε-
- ρανθρώπων.
- 28) Στὴ χώρα τῶν Κενταύρων.
- 29) Σατούρνα, ἡ Κόρη τοῦ Μαύρου
- Ὅπερανθρώπου.
- 30) Ὁ Προδόσιος τοῦ Κεραυνοῦ.
- 31) Οἱ Φτερωτοὶ Μονομάχοι.
- 32) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πλανήτη
- Κρόνου.
- 33) Ὁ Μεγάλος ὄρκος.
- 34) Τὸ Τέλος τῆς Γῆς.
- 35) Ζωντανὴ Παγίδα.
- 36) Κουρσάροι τῶν Οὐρανῶν.
- 37) Ὁ Ἀόρατος Ἀνθρώπος
- 38) Ὁ Πράσινος Τρόμος.
- 39) Τὰ Ὁντα τοῦ Ὁλέθρου.
- 40) Οἱ Μαύροι ἔωσθεροι.
- 41) Ὁ Θάνατος τοῦ Θάνουστ.
- 42) Ὁ Γοθιάς τοῦ Ἑλλήνα.
- 43) Ὁ Ἔ· Γ κρείκος οἱ Δεσμώτης.
- 44) Τὸ Τέρας τῶν Οὐρανῶν.
- 45) Ὁ Φάσουστα ἐκδικεῖται.
- 46) Ὁ Ἐχθρὸς τοῦ Κόσμου.
- 47) Ὁ Ανάστασις τοῦ Φάσουστ.
- 48) Ὁ Γυαντομαχία.

Οἱ τέμει τοῦ «ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ»

Α' (τεύχ. 1-8) — Β' (τεύχ. 9-16) — Γ' (τεύχ. 17-23)

Δ' (τεύχ. 25-32) καὶ Ε' (τεύχ. 33-40)  
πωλεῖνται στὰ προσωρινά γραφεῖα μαζὶ

ΛΕΚΚΑ 23

ἀντὶ δραχ. 20.000 ἔκαστες



# ΤΟ ΚΟΝΤΟΣΕΡΓΟΥΠΗΣ

..... πυροσβέστης!

